

UTROPIA

Student-kontora manipulert vekk

Eit halvt år etter innflyttinga

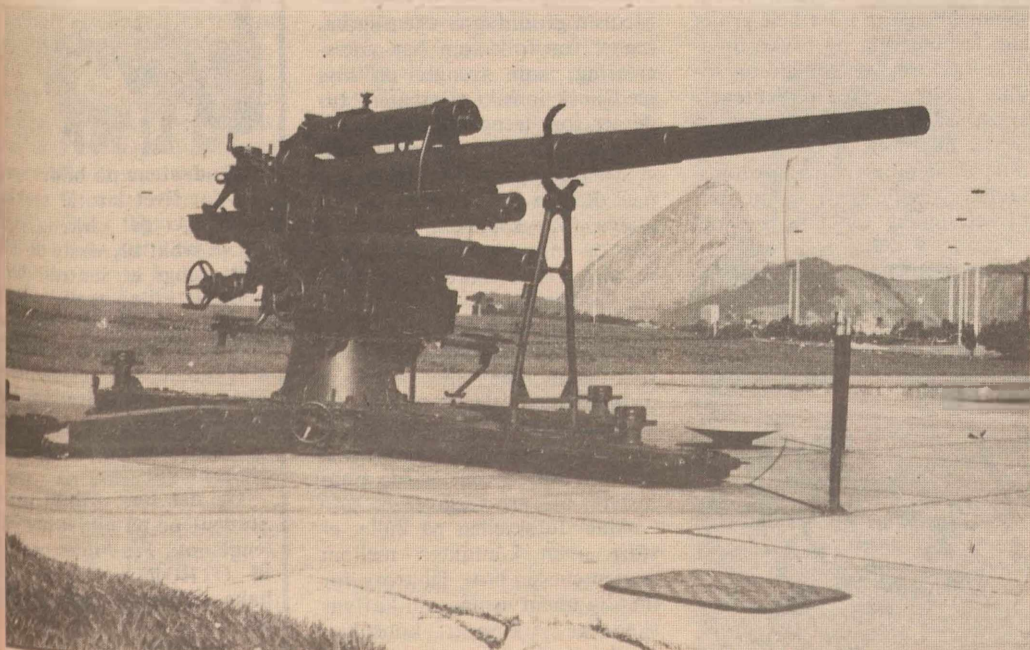
Eit halvt år etter innflyttinga i 3. byggetrinn har studentane sine AU ved ISL og ISV ennå ikkje fått flytte inn i kontora sine. Årsaken er bevisst manipulasjon frå lærarhald. AUa og Studentutvalet har no kopla Rektor på saka. s. 5

9 SIDER

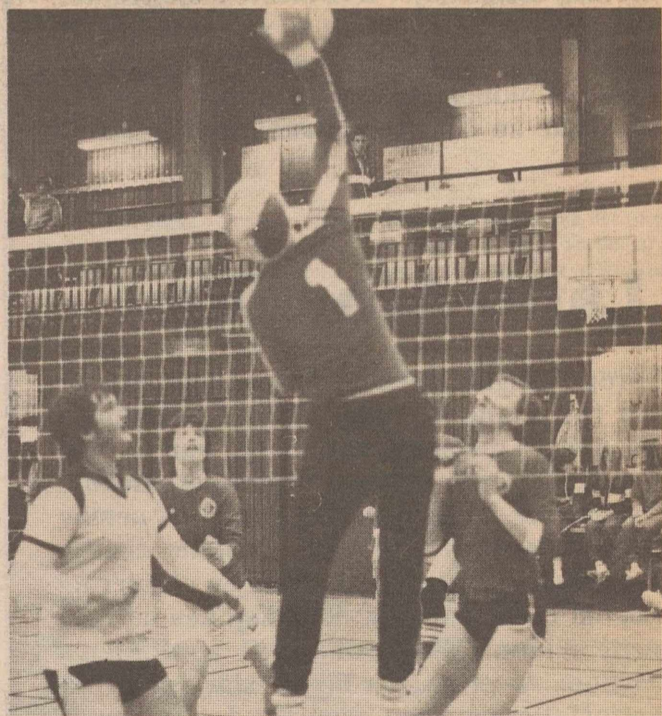
TEMA

Latin-Amerika

Sport:
Student
i
Nordkapp

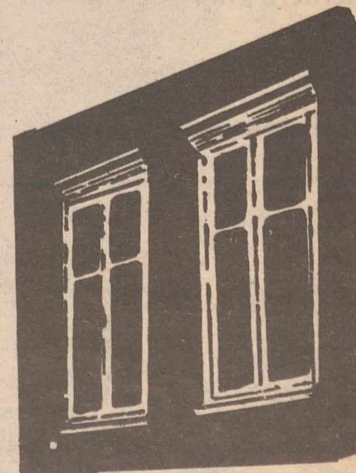
SIDE 19

Om
Huset

SISTE SIDE

hus-
praten

MA

Studentane for lut lut og kaldt vann?

Gjev Universitetet blaffen i studentane?

Lærarane på Universitetet har ein lei tendens til å oppfatta seg mest som tilsette og minst som lærarar. Undervisninga og studentane generelt blir nedprioritert. Til fordel for universitetsmaktkamp og karrierestring.

Den nonsjalante omdisponeringa av AU-kontora i 3. byggetrinn er eit grelt uttrykk for dei tilsette si likegyldige haldning til sine studentar. Annsleis er det vanskeleg å tolka det som har skjedd.

Det er no på høg tid at Universitetet legg om kursen. Studenttilgangen til Universitetet i Tromsø er ikkje god. Han blir ikkje betre dersom Universitetet held fram med å nedprioritera studentane til fordel for andre grupper. Det kan rett og slett gå ut over ryktet til Universitetet i Tromsø.

Skandalehysteriet

Kva slags avis vil de ha? Etter fyrste nummeret av UTROPIA i år fekk avisa masse kritikk for sin sensasjonshungrige stil. «Eit desperat forsøk på å utkonkurrera VG», hevda nokre.

UTROPIA tok til dels konsekvensen av kritikken, og i førre nummeret la vi oss på ei litt meir seriøs linje. Kva blei reaksjonen då? Jo: Kjedeleg! Det støver av avisa! Reine Ny Tid!

Me konkluderer med at det er VG-stilen som slår an hjå studentane, som hjå folk flest.

Latin-Amerika

Utopia følger i dette nummeret opp interessen for Latin Amerika blant studentene i Tromsø. Ambisiøse som vi er, har vi lagd flere sider om nettopp forholdet mellom Tromsø og Latin Amerika. Der fins nemlig forbindelseslinjer! Utopia avdekker dem!

Utopia har altså denne gangen ni sider tema om Latin Amerika. Redaksjonen tar med dette nummer ikke stilling til konflikten i Mellom Amerika. Artiklene står for artikkelforfatterens egen regning. I kommende nummer vil vi åpne spaltene for en fortsatt debatt om denne Nye verden som i stadig sterkere grad blir en del av vår norske virkelighet.

TROMSØ-STUDENTENES ORGAN

9. årgang - Nr. 3 - April 1984

Kristine Østvold
Marit Larsen
Berit A. Hanssen
Bent Are Jensen (ansv.)
Ole Berthelsen
Bjørn Brox
Kristin Berglid
Børre Haugli (ansv.)

Adr.: Søndre Tollbugt. 7b, Tromsø
Tlf. 81715

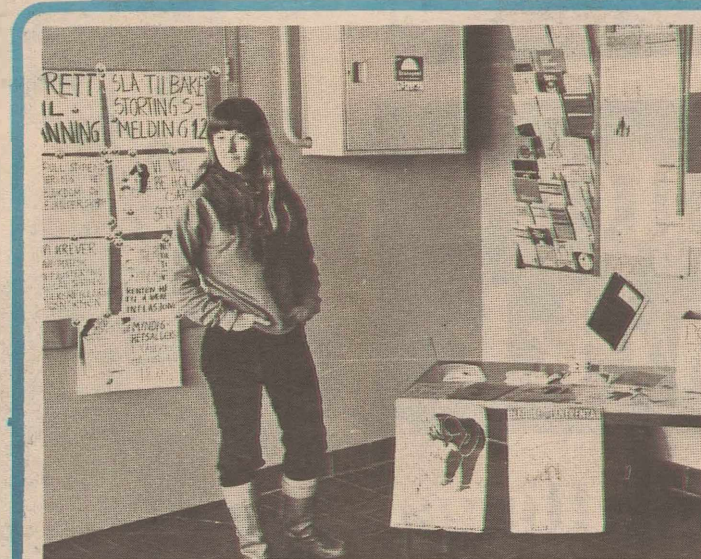
Studentavisa er organ for studentene ved U. Tromsø og kommer ut ca. en gang i måneden. Redaksjonen er valgt på et uavhengig radikalt grunnlag.

Annonsepris: kr. 2,50 pr. spalteinn. Trykt i 1600 eks.

UTROPIA RETTER

Utopia retter og beklager.

I forrige nr. av Utopia kom vi i skade for å sette gale forfattere på Sosialøkonomi grunnfags svar på vår kritikk. Side 2: «Sosialøkonomi grunnfag» er skrevet av Harald Nordberg. «Sosialøkonomi grunnfag en katastrofe?» er skrevet av Institutt-formann Geir Ulfstein. Ikke omvendt som vi hadde kommet i skade for å skrive. Red.

Ny kontortid og adresse for S

Studentutvalet har flytta til Breivika og held no til på rom A 223. Øyvind Berg er no tilsett som skrivar for S utvalet.

Kontortid er:

Mondag 1000 — 1200 Tor Ødegård
Tysdag 1000 — 1400 Øyvind Berg
Onsdag 1000 — 1400 Øyvind Berg
Torsdag 1200 — 1400 Elin Gundersen
Fredag 1200 — 1400 Magnar Andersen

Nei til stortingsmelding 12!

29. mars var landsomfattande aksjonsdag mot Stortingsmelding 12 om studiefinansieringa. På IMR var det stand og postkortaksjon. 100% oppslutning og stor stemning, i fylgje aktivistane.

Fagkritikk på medisingrunnlag

Av Kari Storaker

Medisin grunnfag består av fagene epidemiologi, medisinsk statistikk, medisinsk biologi, sykdomslære, medisinsk historie og samfunnsmedisin. Det er ca. 16 forelesningstimer i uken. Skriftlig pensum består mye av utdrag fra medisinske lærebøker. Dessuten er det noen kompendier. Alle skal skrive en grunnfagsoppgave.

Det er mye interessant stoff, og fagopplegget er stort sett bra. Det er mange flinke forelesere. Dessuten er det et trivelig miljø blant studentene.

Dette som er skrevet her, er forelagt kullet. De fleste er enig i problemene. Men utdypingene støttes av mange, men noen kunne tenke seg andre måter å gjøre det på. Total felles enighet om disse sakene ville nok bli tannløst og tynt.

Det er noen områder det kunne trenes å gjøre noe med, f.eks.:

DYRE, DÅRLIGE, DANSKE BØKER

De studentene som ikke har kjøpt pensumbøkene, anses for å være heldige. De danske sykepleiebøkene passer muligens for sykepleiestudenter, men ikke for oss. Det finnes bedre, billigere norske bøker som mer konsen-

trert tar seg av det vi trenger, f.eks. s Trohaugs legebok og Lærebok i medisinske sykdommer. Kompendier som vi har fått, er av varierende kvalitet. Om øyet var det meget bra, men statistiske notater og epidemiologiske notater trenger en pedagogisk revurdering.

STATISTIKKEN OVERVELDENDE, LITE SAMMENHENG MELLOM FAGENE

Fagene er interessante hver for seg. Men statistikken (inkludert medisinsk statistikk og epidemiologi) var en hodepine for mange på kullet. Fagenes målsetting er vanskelig på et så tidlig tidspunkt, så det ville være lettere om undervisningen kom senere på året. Undervisningen bør ligge på et nivå slik at storparten klarer å følge med. På nåværende kull var det mange som gav opp. Hele opplegget trenger en grundig revisjon.

Psykiatrien kunne også med fordel komme noe senere, f.eks. etter sentralnervesystemet. Da ville det være lettere å forstå sammenhengen. I det hele er det lagt for lite vekt på psykosomatiske faktorer, personlige og sosiale problemer for pasientene i sykdomslæren. Dette kunne arbeides med i grupper på bekostning av detaljer innen sykdomslæren. Da ville vi bli oppmuntret til selvstendig tenkning om det

som er vesentlig for oss, nemlig å se sykdommen i samfunnsammenheng. Det er nå kun kateterforelesninger i sykdomslæren.

CANOSSAGANG ETTER VEILEDERE

Studentene skal skrive en oppgave som teller 50% til eksamen. Tidlig må studentene levere oppgaveforslag med veileder. Mange hadde ubehagelige opplevelser når de spurte etter veiledning. Administrasjonen bør gjøre mer for å orientere om oppgaven og veiledere. Det bør skje ved klasseorientering ved personlig framføring, ikke kun ved stensiler. Det kreves for stor egenorientering av nye, usikre studenter.

Hvorfor ikke ta den første gratiskaffen på teoribygget istedenfor i Breivika? Samtidig kunne en generell studieorientering og presentasjon av studieveiledere og andre viktige personer foregå.

POENGSAMLERE DOMINERER, YRKESAKTIVE SVIKTER

Medisin grunnfag er egentlig berregnet for folk som har yrkeserfaring, som trengte en viss medisinsk innsikt. Dessuten studenter som trenger faget til universitetsgrad. På nåværende kull er ca. tredjedelen av den gruppen. Resten er slike som samler poeng til sykepleien, fysioterapien og andre skoler innen helsevesenet. Det er bare lærere som får lønsopprykk og undervisningskompetanse. Andre er avhengige av arbeidsgivers vurdering. Dette kan blant annet gi problem med å få permisjon. Vi som har yrkeserfaring, mener at det vi har lært er nyttig for oss, og vi mener at det burde oppjusteres hos arbeidsgiverne.

Aldersforskjellen på kullet er stort, men kontakten mellom studentene er bra. Til tross for iherdig undervisning om kaffens skadelige virkninger, konsumeres det uhorvelige mengder kaffe i kantina med noget prat attåt.

Møterot

«Va de' ikkje han Harald ta' såm jikk ne' trapp spurte studenten undre. «Ka jør han hær?!» For studentene like undrende.

Saken er at det arrangerer masse interessante møter Universitetet — i dette tilfellet snakka professor (henta fra Stockholm for ledningen) om «Vår forsvakhhet» — og til for godt oppmøte er det mange som ikke visste om de gjesteforelesningen, for de leser om den i allest nærværende UTROPIA.

På bildet demonstrerer 25.000 Tromsø-studentene ei bedre oppslagsordning hva som egentlig skjer Universitetet av gjesteforelesninger, arrangementer slikt. De 25.000 Tromsøstudentene synes virkelig at de svakt at Ofstad-foreleser var annonsert så dårlig foraktet inderlig at det vil lig skal være så svakt her Universitetet.

Da fredsprovokatøren han Galtung mellomland Universitetet i Tromsø på vei fra Kuala Lumpur til Langtvekkistan, var det mange som ikke visste at holdt ei ekstrasforelesning ligere på dagen i tillegg kveldsmøtet. Visste de Norges mest verdenskjente pianist, Robert Riefling, gjesta Universitetet. Hvor mange vet egentlig skjed? Hvem, hva hvor?

Studentene på bildet spørger for livet i total sjokk stand. At det virkelig stå så svakt til, visste de. Det trengs et sentralt beggende lett tilgjengelig, ved na og oversikkelig sted/slagstavle i hver bygning studentene kan ta en titt ukas og månedsannonsebegivenheter — i trygg visning om at de ikke glipp av noe.

Og det bør ordnes rett Studentene på bildet har lenge nok. Fra bildet blei til UTROPIA kommer bake fra trykkeriet, er gått litt over ei uke. Det litt av et løp!

Den harde kjerne (?) i jentegruppa på IMR samla i sofaen på kontoret dei har i lag med AU-IMR og Ruphus. Frå venstre mot høgre har me Annè Irene, Kjersti, Hilde, Turid, Astrid, Inger Marie, Elin og Ellinor.

Jentegruppa på IMR med fadderskap og talekurs

Jentegruppa på IMR, kva er det? Har realist-jentene slått seg saman ein lokal avleggjar av kjønnsrolleseminaret på ISV, eller er det ein rikkeklubb dei har danna? Foreninga blei danna i fjor og er ein ny blom i den veksande floraen av studentorganisasjonar ved Universitetet. Jentegruppa på IMR legg her fram grunnane til at ho er til.

UTROPIA: Gutane fekk ikkje ta del på kurset de hadde i «tale og debatteknikk»?
— Me har fått kritikk for det. Spydige kommentarar og. Me utelot gutane for å stå firare på kurset. Gutane dominerer alt for mykje her ute, og det ville dei vel

ha gjort på kurset og. Me ville dessutan begrense påmeldinga til kurset for at i alle fall dei jentene som ville, skulle få plass. I realiteten var det heller ikkje mange som hadde lyst til å verta med av gutane, for då Ruphus skulle skipa til eit liknande kurs like etter-

på, måtte dei avlysa det på grunn av låg deltaking. Så det er berre for å vera spydige at gutane klager.
UTROPIA: Kva vil de seia til slutt?
— at me ikkje er politiske!

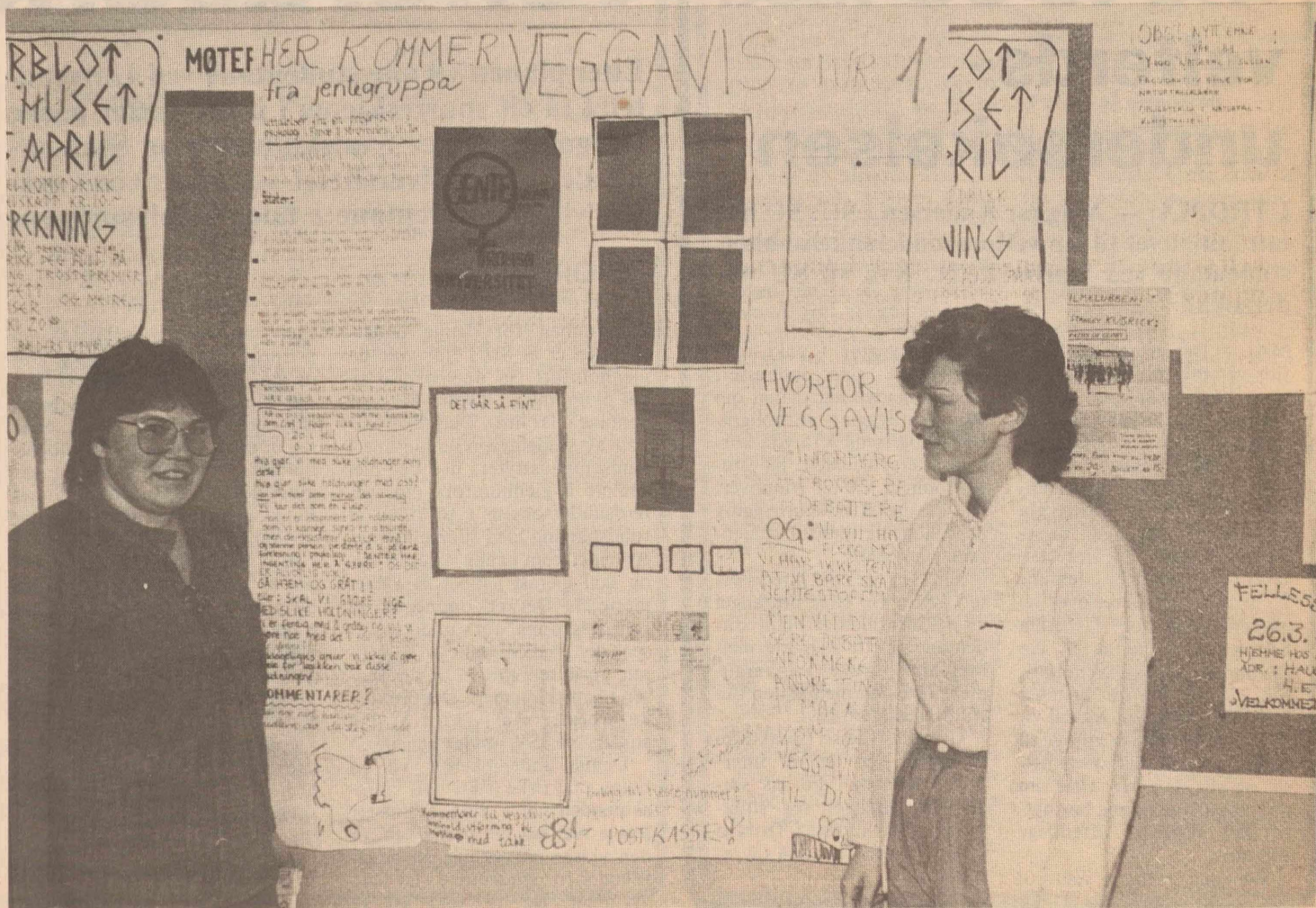
UTROPIA/Bjørn Brox

seia, me samarbeider med studie-veiledaren for realfag og legg brevet vårt i lag med det han sender ut. Me gjev alle namnet på ei av jentene i gruppa. Ho skal då fungera som ei hjelp for den nye studenten. Slik prøver me å gje jentene som søker større lyst til å byrja på realfag, og å gje nykomlingane ein betre velkomst på instituttet. Denne ordninga har vart i eit år snart, med taleleg godt resultat, tykkjer me!

Jentegruppa har skapt eit jentemiljø her ute som tidlegare ikkje fantes, og det er me glade for. Miljøet her ute har vore alt for mannsdominert. Me har og lyst til å gå ut og presentera realfagstudiet for jenter på vidaregåande skular. Men det er meir langsiktige planar.

UTROPIA: «Jentegruppa»... Vil de isolera dokken frå gutane på instituttet?
— Det vil me ikkje. Namnet går mest på formålet med gruppa: me fremmer jenter sine interesser. I tillegg er det behov for eit jentemiljø på instituttet. Me utelukker ikkje gutane frå aktivitetane våre.

Jentegruppa på IMR har nærmost monopolisert oppslagstavla ved kantina med veggavisene sine. Elin og Anne Irene poserer for fotografen.

Studentane er ikkje nokon grå masse, sjølv om det somme tider kan virke slik.

Kva vil SU med velferdsundersøkelsen

UTROPIA: — Magnar Andersen i SU: SU har tatt initiativet til ein velferdsundersøkelse blant studentane ved Universitetet. Kva vil SU undersøka?

MA: — Det er rett at SU i fjor vår tok initiativet til ein spørreundersøkelse blant studentane. Me er glade for at samskipnaden endeleg har fått fortgang i saken.

Eitt poeng med denne undersøkelsen er å kartleggja behovet for ein eigen helse- og sosialteneste ved Universitetet. No betaler studentane 25 kroner i semestret over semesteravgifta for å betala halvparten av lønna til ein sosionom (Sosialsekretæren). Me veit for lite om behovet for denne tenesten. Me vil vita om studentane er viljuge til å betala for ein slik privat helse- og sosialteneste, eller om dei synest studentane bør nytta det ordinære, offentlege tilbodet.

Eit anna poeng er bidra til

ei boligbygging i pakt med studentane sine interesser. Samskipnaden har planar om vidare utbygging av boligtilbodet, og treng å få vita korleis etterspurnaden på studentboliger vil bli framover. Me må ha ei boligutbygging best mogeleg tilpassa studentane sine behov.

Ellers er me i SU interesserte i å vite kor stort omfanget av deltidsarbeid er blant studentane. Dette kan me mellom anna bruka som argument i striden med staten om studiefinansieringa.

Utanom desse praktiske siktemåla, er det ei interessant spørsmål korleis studentane tilpasser seg situasjonen som student i Tromsø i 1984. Eg ser fram til å sjå resultatata.

SU og Samskipnaden med velferdsundersøkelse

Etter planen vil alle studentane ved Universitetet få eit spørreskjema i posten etter påske ein gong. Det er Samskipnaden og Studentutvalet ved Universitetet som på denne måten vil ha studentane i tale. Opplysningane

som blir samla inn, skal vera bakgrunsmateriale for den vidare utbygginga av velferdstilbodet for studentane ved Universitetet.

UTROPIA/Bjørn Brox

Bakgrunnen for denne undersøkelsen er at SU i fjor ville ha gjennomført ein undersøkelse av dei økonomiske vilkåra for studentane i Tromsø. Dette blei tatt opp av studentrepresentantane i Samskipnadsstyret, der det blei vedtatt å gjennomføra ein velferdsundersøkelse i form av ei rundspørring med spørreskjema. Arbeidet kom i gang no etter jul, og skal gjerast i løpet av vårsemesteret. Det er oppnemnt ei styringsgruppe for undersøkelsen, der medlemmane er studentar, Sosialsekretæren og direktøren i Samskipnaden. Det praktiske arbeidet skal gjerast av ein student på ISV (undertegnede).

Denne undersøkelsen vil ha fleire praktiske siktemål. Samskipnaden vil i tida frametter leggje ned ein del premissar for den vidare utbygginga av boligtilbodet for studentane ved Universitetet. Det er fleire viktige

ting som skal avgjerast, såsom prisprofilar, lokalisering og graden av «ghettopreg». Undersøkelsen kan gje svar på om Samskipnaden er i ferd med å prisa seg ut av marknaden for studentboligar, slik samskipnadane har gjort det andre stader (til dømes Bergen, der mange studenthyblar no står tomme).

Ein annan ting me kan få svar på, er kva type boligar som bør byggjast i åra frametter. Foretrekker studentane å bu på studentbyar, eller skal Samskipnaden forsøka andre løysingar? I fylgje direktør i Samskipnaden Bjørn Kaldhol blir det vurdert å kjøpa mindre tomter eller eksisterande eineboligar i sentrum med tanke på studentboligar i små grupper. Problemet er sjølv sagt at dette kan gje enda dyrare husvære.

Ei anna aktuell sak som angår studentvelferda og studentane

sin pengepung er utbygginga av helse- og sosialtenesta ved Universitetet. Her er saken den at det no er tilsett ein person (Sosialsekretæren) i denne tenesta foreløpig. Studentane finansierer halvparten av stillinga med 25 kroner kvart semester over semesteravgifta. Spørsmålet er no om denne tenesta skal utvidast med fleire tilsette. Det vil gje ei betre teneste, men det kan bli dyrare for studentane. Undersøkelsen vil prøva å få fram om studentane ser seg tjent med å betala for ein slik privat helse- og sosialteneste på sida av den offentlege. Tidlegare har denne saka vore handsama av Hovedallmøtet. Denne undersøkelsen vil vera ei slags folkeavstemming.

Undersøkelsen vil og, dersom det går slik SU har tenkt, ta opp spørsmål angående studentøkonomien.

Det er eit interessant spørsmål

kva levestandard den jamne student har i Tromsø i dag. Er det slik at studentane prioriterer ei levestandard og mykje deltidsjobbing under studiet, eller dei fleste å prioritera studiet i bekostning av levestandarden (men kanskje bli fortare ferdige)? I Oslo har Norsk Studentunion funne ut at så mykje som 60% studentane har jobb ved sida av studiet. Kor mange er det i Tromsø?

Spørreskjemaet som skal utdelt til studentane er enno ikkje klar. Imidlertid skal undersøkelsen gjerast no i vår, så om alt går etter planen, vil det ikkje gå langt ut i mai før studentane eit skjema i postkassen. Eit utvald planer skal resultatata presentert i ein rapport i september.

AU-kontora manipulert vekkk!

Er studentane på Universitetet berre som eit hår i suppa for dei ansatte? Student-AUa på ISL og ISV sitt enno på pappkartongane etter innflyttinga i 3. byggetrinn i Breivika. Kontora dei trudde dei skulle flytta inn i, er manipulert bort i Brukerutvalet for 3. byggetrinn.

UTROPIA/Bjørn Brox

Arbeidsutvala ved ISL og ISV og Studentutvalet tek no opp saken med Universitetet sentralt. Forrige fredag møtte ein delegasjon med Rektor og overleverte han det brevet som UTROPIA trykker nederst på sida. I brevet blir saka presentert, og studentane ber Rektor om hjelp til å få tilbake kontora. «Rektor virka positiv», seier Morten Sætran, AU-ISV, som var med på møtet.

AUa på ISL og ISV har fått heilt umogelege arbeidsforhold etter å ha fått manipulert bort kontora sine. Her er dei på pappeskekantoret deira.

Den manipulasjonen studentane ved ISV og ISL har vært offer for i denne saka er eit studium verd. Ved planlegginga av 3. byggetrinn fekk AUa tildelt fire flotte, standsmessige rom til verksemda si. Kva skjedde så? Jo, det blei plassmangel i bygget, og det var Brukerutvalet for 3. byggetrinn som blei sett til å omdisponera for å få inn nye funksjonar. I Brukerutvalet sitt studentar, tilsette ved Institutta og PLUT (Sentraladministrasjonen). På denne tida (i fjor vår) møtte det av ulike grunnar ikkje studentar i denne komiteen. Og dei tilsette såg tydelegvis sjansen til å gjera eit storkupp. BRU 3 vedtok rett og slett at AU-kontora var ledig kapasitet og kunne brukast til andre formål. Kjempeløysing! Dei kunne då sjølve gå heilt skadefrie ut av omdisponeringa.

Det ble faktisk lagt så lite vekt på AU sine plassbehov at BRU 3 ikkje gadd finna andre lokaler til studentane sine arbeidsutval. Då

innflyttinga skulle foregå i fjor haust, var det rett og slett fullt i bygget. Dette blei «oppdaga» ei veke før innflytting, då AU ville vita korleis dei skulle merka saken sine. Heller ikkje då tok BRU 3 til vettet. Pytt, pytt. Me plasserer AUa på Universitetsforlaget, var haldninga. Der oppe var det nemlig ein krok til overs. Og slik står saka enno.

Etter dette må ein spørre seg om korleis dei ansatte ved Universitetet ser på studentane. I verste fall er det som har skjedd teikn på ein total mangel på respekt for det arbeidet studentane sine tillitsvalgte driver. I beste fall er vedtaket i BRU 3 ein glipp. Studentane ved ISV og ISL tek no opp saka med Rektor for å prøva å få til ei løysing i fordragelighet. Det er å håpe at denne vegen fører fram. Dersom ikkje, må studentane trekka den konklusjonøen at dei tilsette på ISL og ISV er skuffande lite interessert i å fremma trivsel og fagleg miljø blant studentane sine. I så fall står handlingane deira i skrikande kontrast til det bilete dei freista gje av seg i avisene no nyleg. «Trivsel treng ikkje bli dyrt», stod det å lesa i bladet «Tromsø» sin omtale av 3. byggetrinn 30.3. Viss Universitetet berre er til for dei tilsette, så stemmer det vel at trivselen blømer på.

Brevet til rektor

KONTORENE TIL STUDENTENES ARBEIDSUTVALG VED ISV OG ISL

Studentutvalget ved Universitetet og Studentenes Arbeidsutvalg ved ISL og ISV vil gjere Rektor oppmerksom på den uheldige situasjonen som er oppstått etter at Studentenes Arbeidsutvalg ved ISL og ISV er blitt fratatt de kontorene de var tiltenkt i 3. byggetrinn.

AUene ved de to instituttene og Studentutvalget vender seg nå til Rektor i håp om at det kan bidra til at studentene får tilbake kontorene.

Det som har skjedd er følgende:

1) Planleggingen av AU-kontorene i 3. byggetrinn. Tidlig i planleggingen av 3. byggetrinn var studentene ved ISL og ISV med på å utforme/planlegge lokaler til bruk for Studentenes Arbeidsutvalg. Det ble prosjektert 2 rom (kontor og møterom) til hvert av AUene, til sammen ca. 35 m² pr. institutt-AU. Dette var en radikal og gledelig forbedring fra de kummerlige lokalene AUene hadde på Odd Bergbygget og på Brennbbygget.

Det ble av studentene tolket som en anerkjennelse av det arbeid AU skal lede og drive.

2) Situasjonen etter innflyttingen i 3. byggetrinn. I høst, da ISV og ISL flyttet utover til det nye bygget, fikk studentene vite at kontorene var tatt fra AUene og tildelt Avdeling for Praktisk Pedagogisk Utdanning (AP-PU). De er nå i bruk som 1) Bibliotek, 2) Forelesningsrom, 3) Veiledningskontor og 4) Kontor Odd Valdemoe, APPU.

En uke før innflytting fikk AU-ISV vite fra Instituttet at det ikke var disponert noe rom til bruk for Studentenes Arbeidsutvalg. Etter innflyttingen har AUene på de to instituttene blitt henvist til å dele en krok inne på Universitetsforlaget sine lokaler på UB. Dette var en løsning som ble improvisert etter innflyttingen.

3) Omdisponeringen av AU-kontorene i BRU 3. Omdisponeringen av AU-kontorene skjedde ved et vedtak i Brukerutvalget for 3. byggetrinn, det såkalte BRU 3. Studentene hadde dessverre ingen representanter på møtet. Det er et beklagelig faktum at det er mangel på kontinuitet i studentorganiseringen. Studentene møtte dessverre ikke opp i siste fasen av det tydeligvis svært viktige arbeidet i BRU 3. Det har vært svært vanskelig for studentenes tillitsvalgte å finne ut hva som har skjedd i denne saken. Først nå har det vært mulig å få en viss oversikt. Etter hva vi forstår

ble AUene fratatt sine kontorer fordi Universitetet ble pålagt å gi plass for APPU i 3. byggetrinn, og at det derfor ble plassmangel. Bru 3 vedtok da, uten studentrepresentanter til stede og uten at studentene visste hva som foregikk, at AU-kontorene skulle tildeles APPU. Studentutvalget og AUene på ISL og ISV prøver nå å få omgjort romdisponeringen i 3. byggetrinn før det er for seint. Vi mener AUene må få beholde de prosjekterte lokalene, fordi:

1) Omdisponeringen er å underkjenne studentenes behov for lokaler til virksomheten i Studentenes Arbeidsutvalg. Det er ingen ting som gjør disse behovene mindre nå enn de var da den opprinnelige romdisponeringen ble foretatt.

2) Omdisponeringen er et tillitsbrudd mellom studentene og Universitetet ellers. Vedtaket i BRU 3 ble tatt over hodet på studentene, til tross for at studentene hadde vært med på å utforme et romprogram i samarbeid med resten av Universitetet på et tidlig stadium i planlegginga av 3. byggetrinn. Spørsmålet reiser seg om hvilken nytte studentene har av å delta i styringen av Universitetet når de blir oversett på denne måten.

3) Studentene tviler på at Universitetet virkelig står inne for den nedprioriteringen av studentene som her er foretatt. Vi forstår vedtaket i BRU 3 som et resultat av den interne kampen om lokaler på ISV/ISL, der de ansatte

og studentene konkurrerer om de samme lokalene. Vi velger å se dette utfallet som et resultat av manglende oppmerksomhet fra Universitetet sentralt sin side. Vi går ut fra at Universitetet har andre interesser i denne saken enn de ansatte på ISV/ISL.

4) Viktigst. Universitetet har interesse i at studentorganiseringen fungerer. AUene organiserer studentene på hvert institutt. Hele styringsstrukturen på instituttene fordrer en aktiv studentgruppe, det vil si AU som fungerer. Denne saken er et godt eksempel på hvor viktig det er at studentene fyller sine plasser i de råd og utvalg de forutsettes å delta i. Universitetet bør ha interesse av å legge forholdene til rette for at studentorganiseringen skal fungere. Arbeidsforholdene til AU er nært knyttet til romspørsmålet. De planlagte AU-kontorene var gode lokaler og et viktig innsattement til et aktivt studentengasjement i Universitetet si utvikling.

Det er viktig for trivselen til studentene ved Universitetet i Tromsø at de føler at de tar del, at de blir hørt og tatt hensyn til på Universitetet. Det som har skjedd med AU-kontorene har spredt mistro. Studentene ved Universitetet håper med dette på at Rektor kan bidra til å få en positiv løsning på denne saken.

AU-ISV
AU-ISL
Studentutvalget

SU-kommentar

AU-ene på SV og ISL uten lokaler på sine institutt

Det er gått ca. 1/2 år siden Institutt for Samfunnsvitenskap (ISV) og Institutt for Språk og Litteratur (ISL) ble flyttet til Breivika. Så langt ser alt ut til å være bare velstand, i alle fall for de ansatte. For studentene ser derimot situasjonen ut til å være annen.

Ved innflyttingen i 3. byggetrinn fikk stud. AU'ene beskjed om at de prosjekterte lokaler for AU'ene dessverre var tatt i bruk av APPU (Avdeling for praktisk pedagogisk utdanning). BRU-3, som skulle fordele lokaler i 3. byggetrinn, hadde omdisponert bruken av disse lokaler til APPU's fordel. Dette hadde skjedd etter påbud fra departementet om å innordne APPU i 3. byggetrinn. Vi vil understreke at dette påbudet ikke gjalt at APPU skulle inn i stud. AU'enes lokaler, men at APPU skulle inn i 3. byggetrinn p.g.a. ledig kapasitet der. Dessverre viste det seg at enkelte personer i BRU-3 hadde vært litt villige overfor studentene, hadde nok dette latt seg løse på andre måter, uten å ta kontorene fra studentene. Dessverre ser

denne villigheten ut til å være lav.

Parodi på demokrati

I universitetssystemet er studentene representert i diverse råd og utvalg. Dette er en del av universitetsdemokratiet. De tillitsvalgte er ment å skulle hevde studentenes interesser på lik linje med andre grupper. Til dette arbeidet er det viktig at studentene har skikkelige arbeidsforhold, lokaler på sine institutter. Parodien i det hele ligger i at studentene på ISV og ISL var med på å bestemme hvor og hvordan disse lokalene skulle se ut. I planleggingsfasen fungerte demokratiet, men det brast ved innflyttingen. Hvis vår deltagelse i universitetets organer skal ha noen mening, så må planene for studentene også følges opp. Vi synes derfor det er rimelig at AU'ene får de opprinnelig tiltenkte kontorene.

Hvis ikke vil vår deltakelse i universitetssystemet ta mer form av å være en parodi og ikke en reell deltakelse.

For SU:— Magnar Andersen

Studentgastromen

Siden det er vår og påsken snart kommer med ferie og kos, presenterer vi noen lettvinne oppskrifter. MEN de er så gode, så gode. Hiv dere på overlæret og prøv. De er allerede testet av en Utropiamedarbeider og kan anbefales på det varmeste.

FRANSK LØKSUPPE

250 gr. løk,
1 1/2 l. buljongkraft
Masse god reven ost
Loffterninger
Smør
Salt og pepper.

Skjær løken i tynne skraver. Surres i smør til den er blank, spe så den på toppen med reven ost over. Krydres etter behag og gratineres i ovnen til osten er godt smeltet.

LETTVINT EPLEKAKE

200 g smeltet smør
200 g sukker
2-3 egg (hvis de er store, er to nok)

200 g hv. mel tilsatt en tanke niljesukker
1 ts bakepulver

Rør smør og sukker hvitt og ett egg ad gangen. Sikt på med bakepulver og vanlig ker. Smør røren fingertykt og smurt, rund bløtkakeform, liten langpanne. Eplene skrives i kjernehuset tas bort og de skrives i skiver omtrent som apsinbåter. Begynn i formens terkant og legg rundt og rungs kanten i tette rekker inn midten. Jo tettere, jo bedre. Litt sukker på og sett formen i god varm ovn. Stekes ca. 20 min eller til kaken slipper kanten. Spises som den er til kaffe eller te, eller pyntes med syltede bær og krem og serveres som dessert.

Har ikke noe å være sur for jeg!

Så blid, så blid er denne lyshårete «søringen» bak disken, og like rapp som blid. Kjappe replikker triller ut som erter av en sekk, mens nene spraker og smilet bryter. Nei, det er ikke vanskelig å få Gro til å smile. Det er forresten gjensidig.

Det er bare to ting hun ikke liker, og det er uryddete bord og «de fryktelige fotoapparatet du feker med». Hvorfor ikke bare la ordet trille ut og høre hvordan hun har det en dag i UB-kantinen.

— Vi åpner kantinen kl. 10.00, men er her kl. 9.00 for å gjøre istand før vi åpner. Da smører vi horn, rundstykker og fyller opp hele disken. Resten av dagen går med til å fylle disken på nytt og kasse-arbeid. Ellers blir det noe vasking av kopper og annet da.

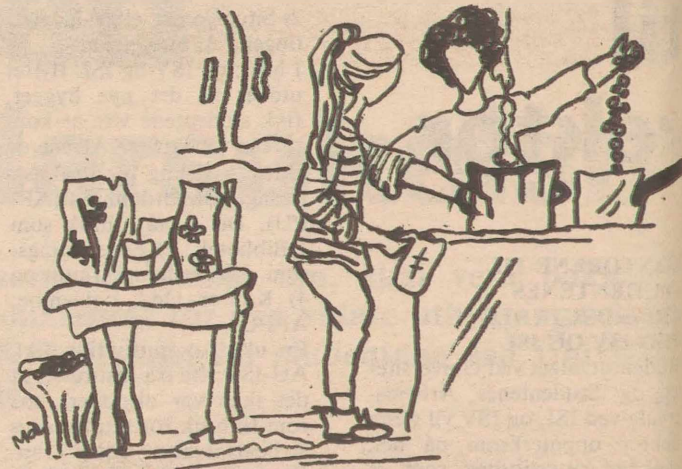
Jeg kan også nevne at Informasjonsavdelingen av og til har lunsj her. Da er det vi som må servere og gjøre i stand. (Det er de dagene hvor lekke smørbrød fyker forbi matpakken med magerost.)

Så er det dette med å rydde etter dere. 6-7 ganger om dagen flyr vi å rydder bord. Det er ikke vår jobb og blir dere ikke flinkere blir vi sure. (Går det an da folkens?)

Jeg har jobbet her i 2 1/2 måneder og trives så godt. Studentene kjempegreie altså. Klager aldri. Har ikke noe å være sur for jeg skjønner du.

«Guri», så sløve studentene er å smøre matpakke. Noen ganger stakkar, kommer de slukøra bort fra disken, da har de glemt matpakke hjemme da vet du. Veldig mange smører aldri mat, de er veterarer her, — spiser hele dagen. Trodde denne kantina kunne vært god for retning om det hadde vært en vanlig kafeteria. Vi selger godt.

Mere rakk ikke jeg før skrivekrampa tok meg og Gro flaksset for å rydde bord etter oss. Takk for prat!

«En sunn sjel i et sunt legeme»

Myten om knekkebrød med brunost

Myten, hvis det har eksistert noen myte om at studentene kun lever på knekkebrød med brunost, må man karakterisere som en illusjon. I alle fall hvis man skal bedømme etter studentenes egne utsagn.

Etter en kort rundspørring blant studenter i kantina på UB, må man kunne slå fast at studentene er meget bevisstgjorte når det gjelder mat og matvaner. Selv om det bare var en liten del studenter som ble rådspurt, viste det seg at samtlige hadde et nok så likt syn på sine egne matvaner.

De fleste spiste middag regelmessig, enten hjemme eller på IMR. Det var tydeligvis svært få som gikk ut på restaurant for å spise. Det må man nødvendigvis se i sammenheng med studenters

generelle dårlige økonomi. Et annet moment som illustrerer en gruppe med dårlig økonomi er at man hele tiden er ute etter matvarer på tilbud. Men det å kjøpe mat på tilbud behøver ikke å innebære at man har et dårligere utvalg av varer. Det man er ute etter finner man stort sett på tilbud på en eller annen måte.

I denne tid da «kropp er inn», og folk skal spise mest mulig riktig mat, trene på helsestudio eller jogge gatelangs til krampa tar en, er det fornuftig å spørre om studenten følger med i denne sunnhetsbølgen som har kommet så voldsomt over oss. Her skiller nok heller ikke studenten seg ut i noen særlig grad. Ego-tendensen har nok grepet fatt i studenten også.

Vi skal se mest mulig riktig ut

reint kroppslig. Matbordet til den tradisjonelle student består nok av mye grønnsaker, fisk og andre anbefalte matretter. Vårt tips angående medbrakt matpakke er følgende: 2 brødskriver uten smør med Norvegia ost og en skive paprika, og et stykke av det mytiske knekkebrødet med brunost.

La oss slå fast at det er få som slår om levesettet alvorlig etter at man er gått over i studentenes rekker. Selv om det er lett å lage seg enkel mat og leve stereotyp, er de fleste sin egen situasjon bevisst og prøver nok å gjøre det beste ut av det. Mat er tross alt det primære her i livet, og bedre man inntar det primære jo bedre må tilværelsen fortone seg for de fleste.

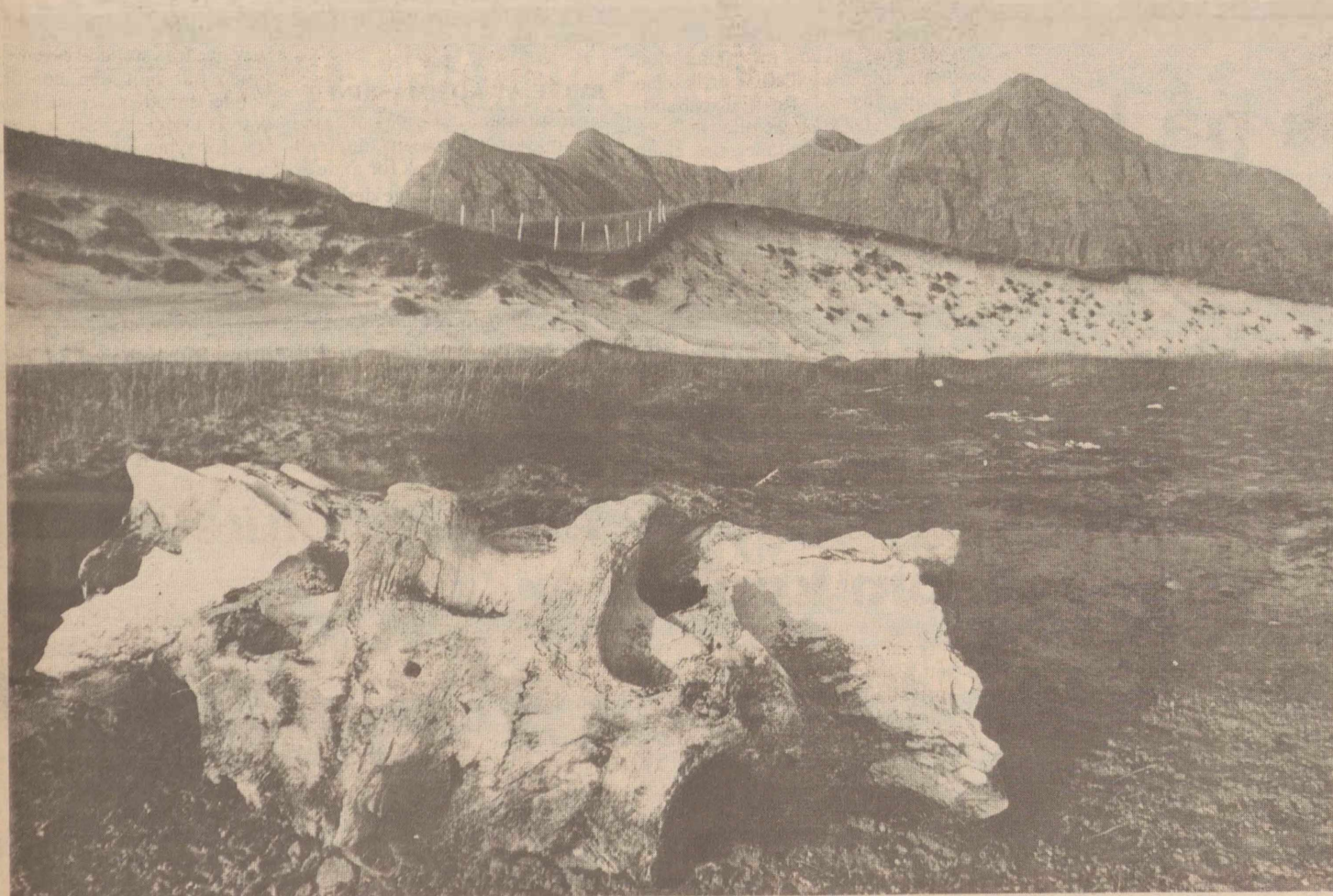
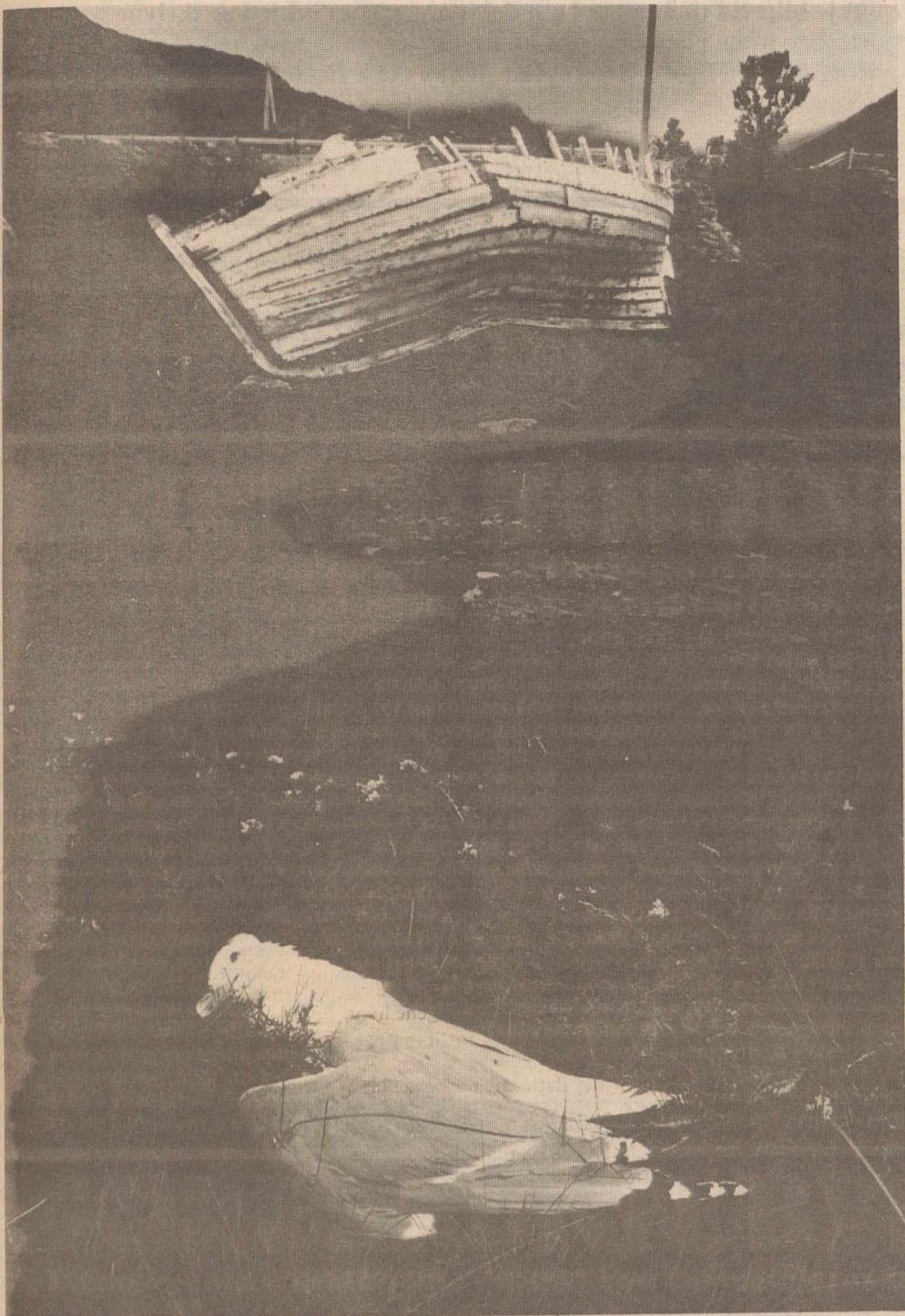
Alle som går rundt og innbill

seg at studenter lever spartansk og enkelt, bør revurdere sin oppfatning. Vi har kanskje trukket slutninger litt for tidlig på bakgrunn av en så snever undersøkelse. Men tendensen var klar: vi spiser som vi alltid har gjort. Det var enkelte som var litt betenkte med å svare på spørsmål angående matvaner. Det er nok ikke alle som er interessert i å åpne seg om det mest private ved privatlivet, men jeg vil presisere at vi ikke var ute etter kvantitative, men kvalitative mål.

Vi skal la matlivet forbli en personlig hemmelighet for den enkelte, men vi håper nå å ha akkretet nok en myte om studenters påståtte enkel leveste.

Studentenes fotoklubb

Studentenes Fotoklubb har hatt det første mørkeromskurset etter ny-oppstartingen. Vi i Utopia presenterer her noen av bildene.

MEN for deg som ikke rakk å være med og som har lyst eller trenger hjelp til mørkeromsarbeid, stiller «proffene» seg til disposisjon. Du har enda muligheten.

Som vi skrev i forrige nr. av Utopia er det mye man kan lære i Studentenes Fotoklubb. Temafotografering, teknikk, bruk av linser osv. Alle arrangementene er allikevel avhengig av dere, avhengig av god oppslutning. Så hvorfor ikke slenge seg med og la fotoalbumet bli fylt med riktig gode bilder. Hvem har vel ikke opplevd å se de fine feriebildene ikke bli så fine allikevel. Studentsamskipnaden støtter organiserte studentaktiviteter, dessuten er det noen penger i kassen allerede. Så veldig dyrt skulle det altså ikke bli.

Dere som klør i fingrene etter å begynne kan kontakte: Stein-Ole på gjennomgangsbygget. Tlf. 70011, linje 156.

Studentpolitisk organisering, informasjon

Av Elin Gundersen, SV

Den studentpolitiske aktiviteten ved universitetet er svært liten for tida. Vi som jobber med studentpolitikk tror at det kanskje kan komme av at folk ikke vet nok om de forskjellige organ, og derfor er redd for å hve seg ut i noe de ikke vet hva er.

Jeg vil her bare ta for meg de rene studentorganene. Det er de organene som studentene styrer alene. Jeg håper at det med dette skal bli lettere å engasjere seg i det studentpolitiske arbeidet, og lettere å følge med i det som skjer.

PÅ LANDSBASIS

Norsk Studentunion (NSU) er interesseorganisasjonen for alle som studerer ved universitetene og de vitenskapelige høyskole. Her er du medlem hvis du har betalt semesteravgifta. En blir m.a.o. automatisk medlem av NSU når en begynner å studere. NSU skal fremme studentenes krav og felles interesser overfor offentlige organer og universitetsledelsen. Dessuten skal den reise diskusjon og politisk kamp blant studentene. Landstinget er NSUs høyeste organ og utformer organisasjonens politikk. NSU-delegatgruppene (DG) fra de forskjellige lærestedene møter på landstinget. Mellom landstingene er landsstyret det høyeste organ i NSU. Her sitter representanter fra delegatgruppene, dessuten har styret et arbeidsutvalg (AU) som sammen med de forskjellige delegatgruppene gjør det daglige arbeidet i organisasjonen.

LOKALT I TROMSØ

Hovedallmøtet (HAM) er Tromsøstudentenes høyeste politiske organ. Her har alle studentene møte- og stemmerett. Her tas studentenes interessekamp opp, i tillegg til universitets- og høyskolesaker, studentpolitiske saker og politiske saker studentene er opp-tatt av.

HAM velger dessuten Studentutvalget, SU, redaksjonen i UTROPIA og NSUs delegatgruppe. Alle disse blir valgt på politisk grunnlag. Studentrepresentantene som er valgt av hovedallmøtet skal fremme allmøtets standpunkter i de organer de er representert i. Hovedallmøtet kan kalle tilbake representanter som ikke følger opp HAMs vedtak. HAM skal vanligvis komme sammen 2-3 ganger i semesteret. På grunn av dårlig oppslutning om hovedallmøtene pågår nå en diskusjon om hvorvidt HAM fortsatt bør være Tromsøstudentenes øverste organ, eller om vi bør få en annen struktur.

Studentrådet (SR) er det høyeste organet mellom hvert hovedallmøte. Det består av 22 representanter, fordelt som følger:

14 repr. fra instituttene, valgt på allmøtene på instituttene
5 repr. fra SU (Studentutvalget)
1 repr. fra DG
1 repr. fra stud.repr. i samskipnadsstyret
1 repr. fra stud.repr. i Universitetsstyret

Studentrådet har en del av de samme oppgavene som HAM, men er det spesielt viktige saker som er til behandling må disse gå til hovedallmøtet. Dessuten er det SR som fordeler midler til forskjellige studentaktiviteter. Vi har for tiden 20 000 kr. som skal fordeles hvert semester. Studentrådet er for tiden det viktigste organet for studentene på grunn av den dårlige oppslutningen omkring HAM.

Studentutvalget (SU) er valgt av hovedallmøtet, og det skal fungere som et arbeidsutvalg for HAM og SR, og de skal lede hovedallmøtene og SR-møtene og forberede sakene som skal opp i HAM og SR. SU skal være et bindeledd mellom studentorganene og studentenes representanter i Universitetets

styringsorganer. SU skal dessuten følge med i det som skjer (alt!) rundt omkring på Universitetet. SU velges for et semester av gangen og skal bestå av 5 representanter. For tida er vi bare 3.

NSU-delegatgruppa i Tromsø skal bestå av 3 representanter med vararepresentanter. DG er det organet som skal utføre NSUs politikk i praksis lokalt, og spre informasjon om de sakene NSU arbeider med. I tillegg skal delegatgruppa ta opp lokale saker i NSU sentralt. DG velges for ett studieår og samarbeider nært med SU.

Instituttallmøtene er høyeste politiske organ for studentene på hvert institutt. Hvert institutt skal ha et AU (arbeidsutvalg) som skal ta seg av og lede det studentpolitiske arbeidet mellom allmøtene. Instituttallmøtene velger representanter til Universitetstinget. Studentenes politiske innflytelse på universitetet står og faller med at studentene tar aktivt del i allmøtene og det generelle politiske arbeidet på instituttene.

Vi ser ordninga med allmøtet som høyeste politiske organ for studentene som svært positivt. Studentene har opp gjennom åra sloss hardt for å få igjen denne ordninga, men den stadige innstramninga av studietida og kravet til prestasjoner på fagene, gjør at det er vanskelig å få folk til å engasjere seg i studentpolitikken. Den eneste måten å opprettholde studentenes posisjon her på universitetet, er at hver enkelt student tar del i det politiske arbeidet i den grad det er mulig.

Vi oppfordrer alle til å møte på Hovedallmøtene, ta initiativ på instituttene og til å kontakte SU. SU har kontor på IMR, rom A 233. Tlf. 87560, linje 293.

FRÅ REDAKSJONEN:

Redaksjonen beklager at det denne gongen er nokre innlegg til avisa som ikkje er komne med. På grunn av tidspress har det dessverre ikkje blitt tid til å ta med ein del innlegg som ikkje var skrivne på flak. Me ber atter ein gong om at de tar kontakt med red. for å få flak. Ring 86784 (Bjørn Brox) eller 86804 (Ole Bertelsen), kveldstid.

Studieveiledning

Av Torill Nyseth,
Studieveileder
språk, samfunnsfag

VI VIL HA KONTAKT MED STUDENTENE

Studieavdelinga og studieveilederne holder fortsatt til i Austadbygget, mens de fleste studentene er flyttet til Breivika. Vår jobb er først og fremst å hjelpe studentene, men hvordan får det til når vi befinner oss så langt fra hverandre? For å bote noe på dette problemet har vi fått kontor i Breivika som vi disponerer en dag i uka. Det har hittil ikke vært så mange studenter innom oss den dagen vi er der ute. Vi håper at det bedrer seg. Ellers kan vi selvsagt treffes der vi vanligvis holder til, i Austadbygget.

HVA KAN VI HJELPE MED?

Med studieveilederne kan du ta opp problemer av forskjellig art. Vi kan hjelpe til med å bygge opp en studieplan, foreslå fornuftige fagkombinasjoner, vise til alternativer osv. Vi kan også orientere om overgangsmuligheter til andre Universiteter og høyskoler, og om utdanning i utlandet. Dere kan spørre oss om hvilke krav som stilles til det enkelte studium, om regler og dispensasjonsordninger osv. Vi kan ikke gi noen direkte faglig veiledning. Denne foregår ute på de enkelte instituttene. Men vi kan svare på en del spørsmål og vi kan henvise

til andre personer som du kan snakke med.

Vi vet også en del om arbeidsmarkedet for ulike faggrupper og ulike yrkesmuligheter.

Stikk innom eller ring oss.

Treffetider i Breivika:

Rålfag: Rom A-130 på IMR Torsdager 11-14

Språk/samf.fag.: Rom 1031 ISV Torsdag 11-14

Frister:

Opptak: 1. mai (årets artianer juli)

Registrering: 1. april
Oppmelding til eksamen: april.

UTROPIAs «avsløringer»

Med undring har jeg lest siste utgave av UTROPIA. Avisen prøver å gi et inntrykk av å representere rettferdigheten her ved Universitetet. Ingen skal ha større fordel enn den gjennomsnittlige student, er omkvedet.

Ikke uventet er det IFF-studentenes tilgang på kopimaskin som åpner «ballet» i artikkelen «Uholdbar forskjellsbehandling». Her står det bl.a. at: «På IFF har studentane ein eigen kopimaskin til råvelde.»

— Ja, hva er galt i det? Vi IFF-studenter har ved å arbeide på instituttplan fått bruksretten til en kopimaskin. Maskinen er uunnværlig for oss.

Studenter ved andre institutt burde, om de trenger det, ta opp saken med instituttrådet eller

adm.ledelse for å få samme rettigheter. Goder kommer sjelden av seg selv. Man må argumentere for sine behov.

En kopimaskin kommer ikke dalende ned til noen ved å rope opp om «uholdbar forskjellsbehandling» og herigjennom skape splid.

BYTTE AV KOPIMASKINER

— Instituttene skifter ut sine kopimaskiner når de er «moden» for det. Dette til tross for at de er i brukbar stand. Kunne det være en ide om UTROPIA-redaksjonen hadde skrevet en artikkel om studentenes overtagelse av noen slike maskiner? Ved IFF har nemlig dette skjedd. Eller skal man skrive artikler som gjør at alle kommer dårligere ut av dette?

LÅNT KOPIMASKIN

Så en liten kommentar til leders hvor jeg viser til følgende sats: «UTROPIA har nemlig fjernet valg, samt egen kopimaskin (lengde det varer).»

— Den kopimaskinen som UTROPIA er i besittelse av,

utlånt fra studentrevyen. Styret har lånt den hos SLUT. Undertegnede sitter (så lenge det varer) i styret for Studentrevyen. Derfor synes jeg det var klokt av avisredaksjonen å skrive «så lenge det varer».

Tilslutt vil jeg si at det er lite oppbyggende å lese artikler om «telefonmisbruk» og forskjellsbehandling. Artikler som er skrevet av en artikkelskribent som faktisk har arbeidet ved IFF. Det burde vite bedre.

Tor Haugen

Om fast leseplass på UB

Det er riktig som det står i oppslaget at Bibliotekrådet vedtok å

avsette endel plasser til lavere grads studenter ved ISV/ISL.

Forslaget gikk opprinnelig ut på ca. 70 plasser, men vi tok hele 3. etasje, slik at det er ca. 110 plasser som kunne reserveres.

Biblioteket var imot ordningen fordi vi mente at den iallefall ville bli urettferdig, men da vedtaket var gjort, begynte utdelingen uten noe offentliggjøring. Bibliotekrådet hadde ikke foretatt noen prioritering (hvordan skulle den se ut?), og siden det allikevel måtte være de første som ville få, valgte vi å stole på jungeltelegraf. Vi kunne umulig takle en kø med 500 studenter som skulle dele på ca. 100 plasser. Urettferdig ville det i alle fall bli. Som nevnt er dette en prøveordning og vi tar gjerne i mot forslag til forandringer, men vi kan ikke innføre et system som medfører mye administrasjon, lesesalsinspektøren er engasjert i 1/2 stilling og UB er oppe 12 timer pr. dag.

Med hilsen
Astri Utne
konst. overbibliotekar

UB kommenterer artikkelen om kopipriser

I utgangspunktet er det instituttene som har ansvaret for sine studenter. UBs kopieringsstilbud skulle være for materiale som vi ikke låner ut av huset, dvs. nye tidsskrifter og oppslagsverk, begrenset oppad 25 s. Dette skulle være gratis, men kravet om andre typer kopiering meldte seg raskt, til slutt tok det overhånd slik at vi satte opp prisene til 1 kr. pr. side.

Studentene kopierte pensumbøkene i stedet for å kjøpe dem. I Norge har vi en åndsverklov, og det er korttenkt av Utropias redaksjon å harselere over den. Hvem skulle ikke være solidarisk med forfatterne om ikke biblioteket er det, eller studentene for den saks skyld? Forfatterne sloss nå med staten nettopp for å få vederlag for alt som ble kopiert av lærere og studenter. Det fore-

slås av Tor Haugen at Studentutvalget leier ut kopimaskin, det er en god ide, UB har tilbudt AU ved ISV/ISL å overta administrasjonen av våre publikumskopimaskiner. Da kan de selv ta de prisen som er ønskelig, men de dekke utgifter til vedlikehold, papir, væske etc. Vi håper det vil fungere, slik at UBs skranne slipper alt arbeidet med maskinene.

Astri Utne

er hermed
utfordret
av

UTROPIA
TRENGER
STOFF

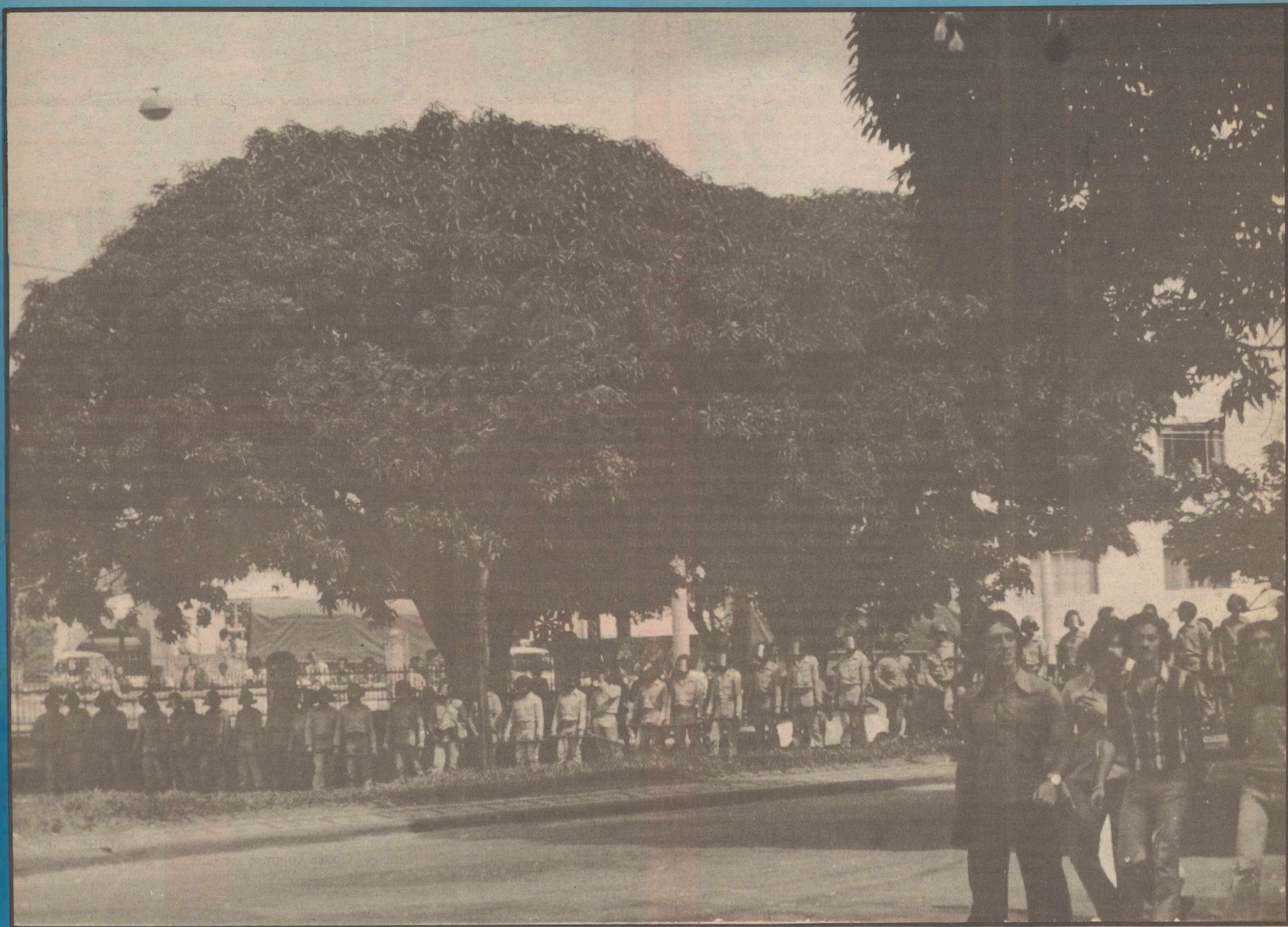
Kjenner du skrivekløen?

Skriveglade og/eller fotointeresserte studenter oppfordres i gjern henvend til å sende inn artikler, noveller, bilder som kan brukes i avisen. Redaksjonen trenger avlastning. Dessuten ønsker vi å dekke mest mulig av hva som skjer på studentfronten her i byen. Har du ideer, så kom med dem.
Adressen er: Utropia redaksjonen, Søndre Tollbugt, 7B, 9000 Tromsø.

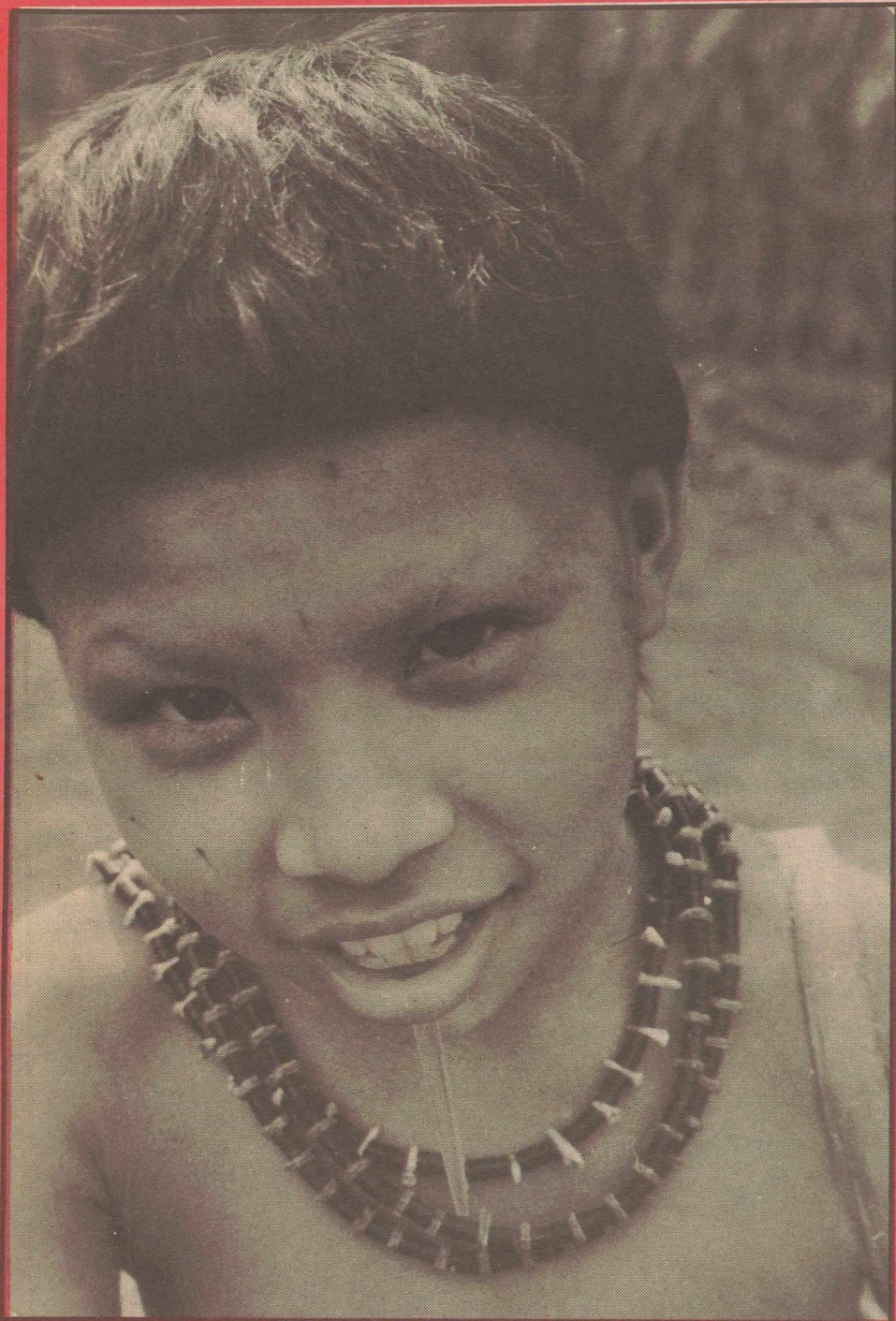
Tema: LATIN-AMERIKA

Tromsø Nicaragua og solidaritetsarbeid

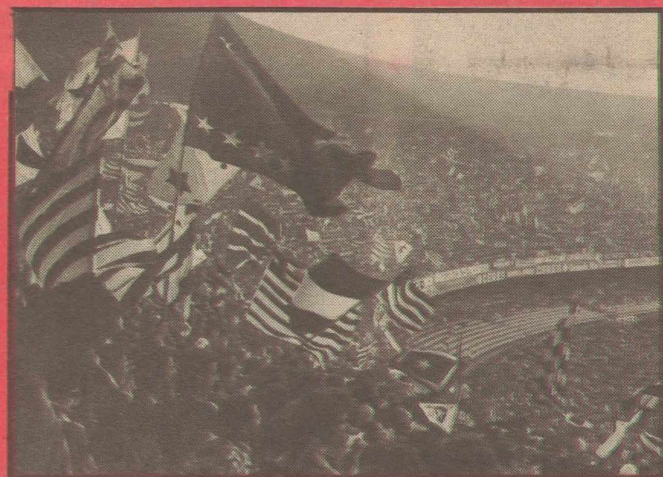
- Latin-Amerika i bilder s. 10-11
- Rondalla, et kaffebruk i Nicaragua s. 12
- Nicaragua og amerikanske hamburgere s. 13
- Arbeids- og solidaritetsbrigade til Nicaragua s. 13
- Tromsø - Nicaragua s. 14-15
- Fiskeriprosjekt i Nicaragua s. 16
- Møte i Studentersamfunnet om Latin-Amerika s. 16-17
- LAG i Tromsø s. 17

Bilder fra Latin-Amerika

«Det er en større forbrytelse å drepe en maur enn et menneske, for et menneske gjenfødes ved døden, mens mauren dør for alltid.»

(General Maximiliani Hernandez Martinez. Han tok makten i El Salvador i 1931. Dette var opptakten til de hittil 53 år med militær-diktatur.)

DEN TAKKSAME

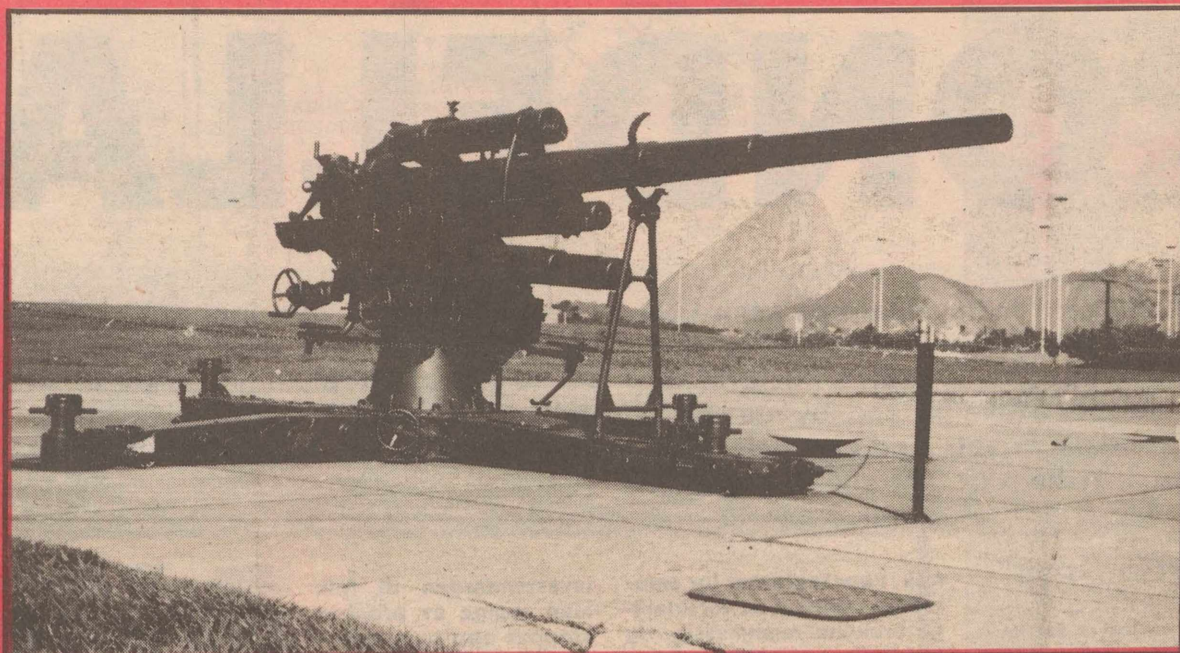
Livet mitt har vore ei einaste lang ulykke
som eg ikkje angrar på.
Mangelen på barndom gjorde meg til mann
og kjærleiken held meg oppe.

Fengslet, svolten, alt;
alt det har gjort meg godt;
dolkestikka om nettene
og den ukjende faren.

Og slik vert det eg er
fødd av det eg ikkje hadde:
ikkje noko særleg, det er sant,
men veldig — takksam lik ein hund.

Rafael Alcades:

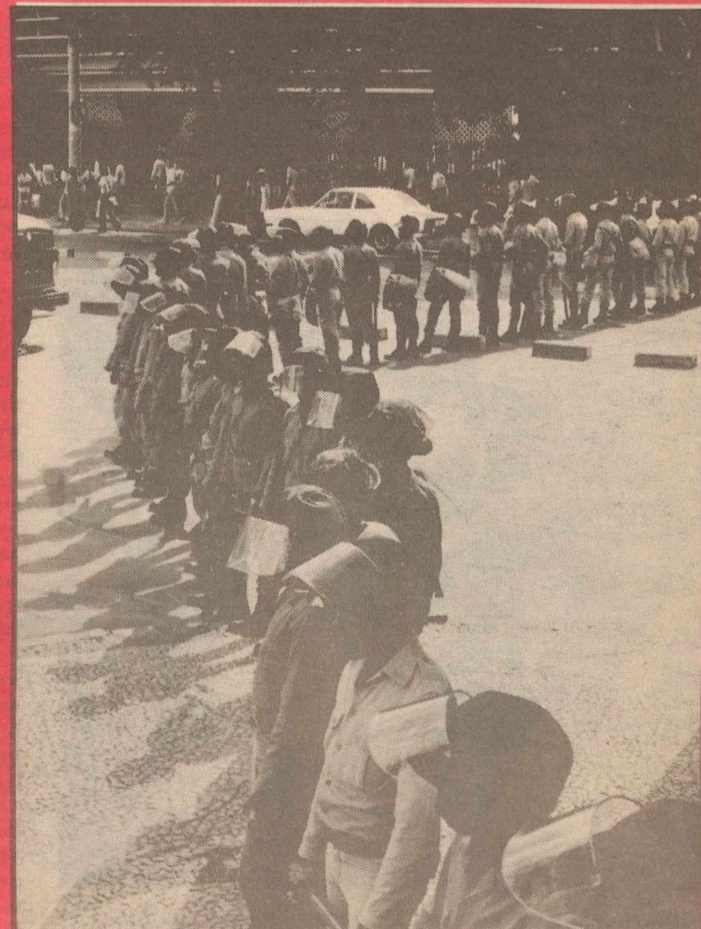
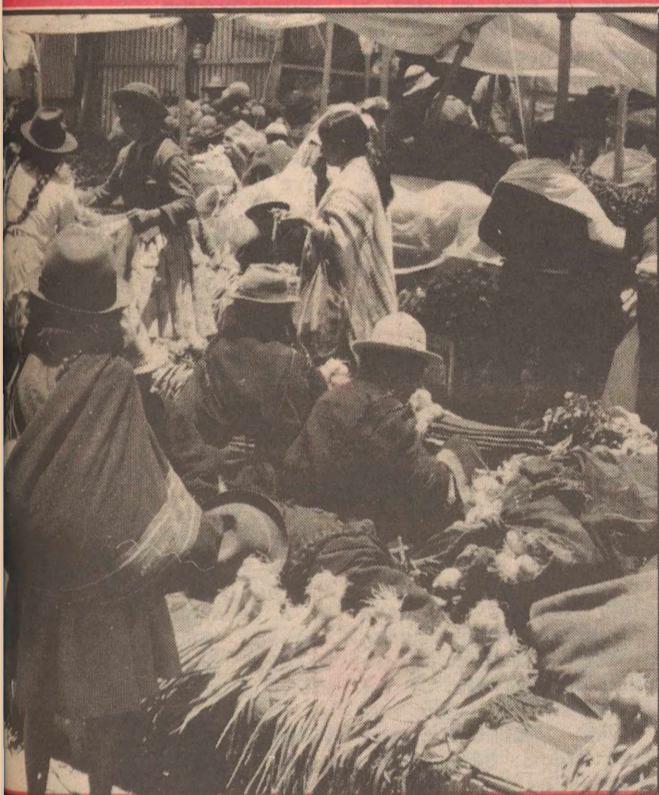
Kilde: Latin-Amerika i dag.

«Vi har vel rett til å drømme heroiske
drømmer. Det er på tide vi innser at vi er
en for stor nasjon til å være fornøyd
med små drømmer. Dere vil se oss med
større og større styrke over hele ver-
den. La ingen tvile på hvor mektige vi
er.

La det ikke være noen tvil om at vi er i
stand til å handle. Disse prinsippene vil
det aldri kunne forhandles om.....»

Ronald Reagan, President for De Forente Stater.

RONDELLA

Rondalla ligger i Matagalpa-provinsen i Nicaragua. Historia om Matagalpa er ikke spesiell — historia er delvis historia om hvordan det er å leve på landsbygda i Nicaragua. Rondalla er sett med europeiske øyne, men kan kanskje fortelle oss litt om

hvem og hva revolusjonen i Nicaragua egentlig handler om. Inntrykkene er basert på tre ukers kaffeplukking på stedet — som deltager i en av Latin-Amerika gruppenes arbeids og solidaritetsbrigader til Nicaragua

EN LITEN PRESENTASJON AV RONDALLA

Innhøstingsperioden for kaffe varer 2—3 måneder, fra midten av desember til januar/februar. Vi plukket kaffe på et bruk i innlandet, i nord, i Matagalpa-provinsen. Rondalla heter stedet, og det bodde 200—250 mennesker der. Rondalla er en såkalt «UPE», det vil si et statlig drevet bruk. Dette er plantasjer som ble forlatt av somozistene i tida rundt revolusjonen, og som siden ble overtatt av den nye staten. Alle «UPE»-ene blir organisert regionalt i en såkalt «empreza» — den «emprezaen» Rondalla tilhørte hadde 80 «UPE»-er i sitt område. Nabo-bruket til Rondalla var privat eid. Eierne hadde støttet revolusjonen, og bruket var derfor fremdeles på private hender. Kun jord som var eid av somozister før revolusjonen, og bruk hvor produksjonen blir sabotert av eierne, har blitt overtatt av staten.

«EMPREZAEN»

«Emprezaen» er altså det regionalt koordinerende organet for de statlig brukene. Representanter for hver UPE setter sammen med folk fra «emprezaen» opp mål for produksjonen på de enkelte bruk. Ikke alle dyrker kaffe, svært mange av UPEne på den emprezaen drev med kvegdrift. Overskuddet av produksjonen fordeles sentralt i landet, men det blir tatt hensyn til resultatet på hver UPE. Bruk som har høyt produksjonsresultat kan f.eks. bli prioritert dersom det skal bygges en ny skolebygning innenfor området. Ellers distribuerer emprezaen mat til de forskjellige brukene, fører regnskap og har ansvaret for opplæringa av

folk. Representanter for emprezaen besøker de forskjellige brukene regelmessig, og tar der opp problemer knyttet til produksjonen og leveforholdene.

OPPLÆRING OG UTDANNELSE

Opplæring av folk foregår ved at enkeltpersoner blir tatt ut til kurs i to-fire uker, og får tilført enkle basis-kunnskaper på områder som landbruksteknikk, medisin osv. Den medisinske opplæringa er stort sett en innføring i enkle prinsipper for hygiene, samt opplæring i å sette sprøyter. Nicaragua har etter revolusjonen gjennomført flere landsomfattende vaksineringskampanjer bl.a. mot polio og tuberkulose som var svært utbredt før revolusjonen. En viktig del av undervisninga er å endre holdninga til folk. Det sier seg selv av mennesker som det meste av livet har vært underlagt ordrene til en godseier, som i stor grad har vært analfabeter og som har liten erfaring i å organisere seg eller å gi uttrykk for sine meninger, vil være preget av passivitet. Mye kan f.eks. gjøres med de hygieniske forholdene uten store økonomiske kostnader, i Rondalla ville en effektiv brenning av søppel være ei stor forbedring. Slike forhold blir det arbeidet mye med. Men man legger hele tida vekt på at forandringene må komme ved at folk selv forstår meningen med dem — ikke ved at de blir tvunget på folk utenfra.

PLANER OG PENGEMANGEL

Opplæringa er sterkt hemmet av mange på materiell og lærere. Under hele oppholdet i Nicaragua fikk vi høre om planer for å forbedre

levestandarden til folk — men mange av prosjektene stoppet opp pga. mangel på penger. I hele emprezaen fantes det kun 5 skolebygninger — og dette var kun bygninger, uten noe form for undervisningsmateriell. Området hadde en såkalt «CIR» — en slags barnehage. Her skal ungene være mens foreldrene er på jobb. Men i tillegg skal ungene få mat og klær gjennom barnehagene, og foreldrene opplæring i hygiene og medisinsk hjelp. CIR-ene er ment som et tilbud til barn opp til 8 år. Mange av ungene lider av underernæring, sykdommene florerer

bygd stamme av mer eller mindre giftige slanger. I nordområdene, hvor kontrarevolusjonære herjer som verst, må plukkerne i tillegg leve med faren for angrep fra disse.

MANGEL PÅ ARBEIDSKRAFT

Mangelen på arbeidskraft var stor. Kaffeplukking er i seg selv svært arbeidskrevende. I tillegg førte mobiliseringa til at mange av de dyktigste plukkerne var dratt opp til nordområdene. Av 2500 arbeidere på vår empreza, var 600 mobilisert i løpet av det siste året. Behovet for folk ble dekket gjennom mobili-

Kø foran felleskjøkkenet for å få ris, mais og tortilla.

på tross av at barnedødeligheten har sunket kraftig etter revolusjonen og det er stor mangel på klær. Drømmen om å kunne bygge et tilstrekkelig antall med slike barnehager var kanskje den som levde sterkeste blant de som hadde ansvaret for planlegging i området.

KAFFE OG KAFFEPLUKKING

Kaffen utgjør omkring 25% av Nicaraguas utenrikshandel. Hele økonomien i landet er avhengig av at det arbeidet som utføres på kaffeplantasjene er skikkelig. Kaffen vokser på busker eller trær og selve kaffebæret kan av utseende og størrelse sammenlignes med et kirsebær. Kaffen lages av de bønnene som ligger inn i dette bæret.

Selv arbeidet med å plukke kaffe kan sammenlignes med å plukke bringebær eller lignende. Det var temmelig kjølig klima i det området hvor vi plukket, og det var en stor fordel for oss nordboere. Arbeidet var egentlig temmelig greit. De største problemene med plukkinga var forbundet med store antall vepsekolonier i trærne og en forholdsvis godt ut-

sering av brigader, spesielt studenter og skoleelever som dro ut fra byene for å plukke kaffe. Folk jobbet hardt for å greie å fylle opp målene for produksjonen. Da vi forlot Rondalla regnet man med at bruket skulle makte å få plukket inn all kaffen før den ble ødelagt.

ARBEIDSFORHOLD, LØNN OG LEVESTANDARD

Arbeidsdagen begynner i seks-tida om morgenen, og varer til omkring tre. Dette er innbefattet en times pause midt på dagen. Men mange begynte arbeidsdagen tidligere, så snart det var blitt lyst kunne vi se folk på vei til kaffebuskene. Etter at plukkinga var ferdig for dagen ble all kaffen nøye målt. Arbeiderne får betalt etter hvor mye den enkelte plukker. I tillegg har alle som arbeider en fast minsteinntekt uavhengig av resultatet av plukkinga.

Lønna i seg sjøl er lav — den viktigste forandringa etter revolusjonen har kommet gjennom at alle har gratis mat, hus, skole og medisinsk hjelp. Maten var ris, bønner og tortilla (en slags kake laget av mais). Dessuten prøv-

Freske damer som venter på å få veie kaffen.

de de å spe på med noen kjøttbiter en gang i uka, og enkelte ganger lå det et ostestykke med maten. Innbyggerne hadde også ofte noen høner eller litt frukt i tillegg til den maten de fikk på bruket. Men alt i alt er ikke dette vi vil kalle et varriert og næringsrikt kosthold.

NÅR UNGENE MANGLER SKO PÅ BEINA

Det var stor mangel på klær og sko — mange av ungene gikk uten sko eller med sko som knapt hang sammen på beina. Husene kan egentlig betegnes som plankeskur — planene for bygging av nye hus var ferdige, men foreløpig manglet de penger. Alle husene hadde innlagt strøm, dvs. ei lyspære i taket. Vann hentet de i elva, vasking foregikk i ei anna elv. Rondalla hadde utedo, men det var bare et par-tre familier på hvert do. De var reine, og stort sett ikke verre enn gjennomsnittelig norske utedo. Det problemet som folk sjøl i Rondalla oppfattet som mest prekært var mangel på medisiner og skikkelig legehjelp. Nærmeste sykehus lå flere timers

kjøring borte, og ofte var det vanskelig å skaffe biler til transporten.

MYE SLIT — MEN RELIGIØS GLEDE OG FEST NÅR DET BØD SEG EI ANLEDNING

På tross av fattigdommen hadde folk i Rondalla utrolig mye livsglede. Rondalla var et av de få stedene som hadde skolebygning. I tillegg til undervisninga ble husene brukt til dans på lørdag, kirke og forsamlingshus. Vi tilbrakte jule- og nyttårshelga i Rondalla. Juleaften var det barneleker i skolebygning, dans og kortere arbeidsdag. Dessuten var den omreisende presten på besøk. Et Jesus-krusifiks og noen palmblad var det som skulle til for av ytre effekter i i den fattige skolstua for å få gudstrua til å leve og salmesangen til å strømme ut gjennom veggene. Senere på turen besøkte jeg en søndagsettermiddag en kirke i en av de større byene. Også her var oppslutninga om gudstjenesten upåklagelig — så stor at den burde kunne vekke «misunnelse» hos en hvilken som helst norsk prest.

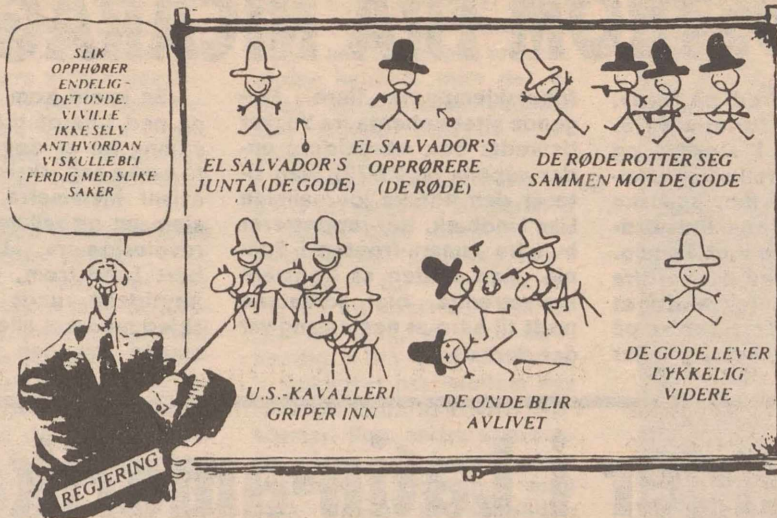
K.J.

Storesøster passer godt på de andre jentene i familien. Det er julaften og alle er i finstasen og nyskrubbet.

Kaffen lastes opp på lastebilen etter endt arbeidsdag.

Arbeids- og solidaritetsbrigade i Nicaragua

For tredje året på rad har Nicaragua-komiteen, en undergruppe av Latin-Amerika-gruppene i Norge, arrangert arbeids- og solidaritetsbrigader til Nicaragua. I år dro 40 nordboere, fordelt på to brigader nedover i desember/januar. Oppholdet varer i 5 uker og formålet er todelt: På den ene siden å vise konkret solidaritet ved å delta i arbeid i landet, på den andre å samle informasjon om forholdene i landet.

Programmet for den brigaden undertegnede deltok i var i korthet: Først tilbrakte vi noen dager i hovedstaden, Managua. Samtidig med den norske brigaden kom det omkring 500 brigadister fra andre land. Amerikanerne og tyskerne var sterkt representert, men det var også folk fra Nederland, Østerrike, Danmark, Peru, Costa Rica og Guatemala. Alle disse deltok noen dager i et offisielt program med omvisning i deler av Managua, møter med representanter for Landbruksorganisasjonen og militæret. Deretter tilbrakte vi to-tre uker på landsbygda hvor vi plukket kaffe. De to siste ukene delte vi mellom ei uke hvor vi reiste rundt på egen hånd, og ei uke i Esteli, en provins i nord. I Esteli hadde vi et forholdsvis omfattende politisk program med besøk i masseorganisasjonene, representanter for det private næringsliv, representanter for rettsvesenet besøk i barnehager og på en tobakksfabrikk. Artiklene om Nicaragua og Rondalla er basert på en del av de erfaringene vi høstet som deltagere i brigaden.

Kristin Johannesen

NICARAGUA — skal stanken fra amerikanske hamburgere fortsatt få strømme inn i landet?

NICARAGUA ETTER REVOLUSJONEN

ET LAND I RUINER
Sandinistene overtok for fire år siden et land i ruiner — økonomien var fullstendig delagt, statskassa robbet av Somoza før han forlot landet, utenlandsgjelda enorm og generelt var det i årene før frigjøringa en stor kapitalflukt fra landet. 50% av befolkningen var analfabeter og revolusjonen, og helsestandens ubeskrivelig: Av 1000 nyfødte barn døde mellom 100-300 i det første leåret. Fattigdommen forsvant delvis av befolkningen var omtrent like ille som før, kjenner den fra de fleste andre Latin-Amerikanske landene.

Etter revolusjonen har landet hele tiden hatt trusselen om invasjon fra USA hengende over seg, og den kontrarevolusjonære aktiviteten utfører store økonomiske utleggelser i landet. I tillegg er Nicaragua fremdeles et u-land, Det er jordbruksland med lite industri — kaffe, bomull og tre er viktige eksportartikler. Som andre råvareeksporterende land er Nicaragua avhengig av prisene på verdensmarkedet, og kapitalbehovet for kjøp av industri- og andre varer som ikke produseres i landet er stort.

Befolkningen hadde før revolusjonen så og si ingen erfaring med åpen, lovlig politisk aktivitet. De store folkelige masseorganisasjonene ble først bygd opp de siste

årene før revolusjonen. Somoza-regimets forfølgelse av opposisjonen var steinhard, og diktaturet blir ofte regnet for å være et av de verre — også i Latin-amerikansk sammenheng.

REAGANS PROPAGANDA-KRIG MOT NICARAGUA

Nicaragua er stadig fremme i nyhetene, og det foregår en temmelig intens propagandakrig mot Nicaragua. I Norge har særlig Miskiot-indianerne, vært mye diskutert.

Sandinistene blir beskyttet for å forfølge Miskiot-indianerne, sabotere frie og demokratiske valg, ødelegge det private næringsliv, forfølge kirka. Nå er selvsagt ingen, heller ikke de som driver aktivt solidaritetsarbeid for Nicaragua, interessert i å fremstille landet som et paradys på jord og alt det sandinistene gjør som riktig. Men i en diskusjon om de indre forholdene i Nicaragua må vi ta hensyn til at det kun er fire år siden revolusjonen. Sandinistene har oppnådd utrolig mye i løpet av denne korte tida, men vi kan ikke forvente at landet skal være perfekt. Dessuten er Nicaragua et land i krig — de stadige angrepene fra contras og trusselen om invasjon må automatisk påvirke politikken i landet.

USAS STØTTE TIL KONTRAREVOLUSJONÆRE STYRKER

I en konkret vurdering av sandinistenes politikk er det sannsynligvis grunn til å kritisere dem for en for sterk pressesensur, samt at det

helt klart har vært begått feil i behandlinga av miskito-indianerne. USA nektet journalister adgang til Grenada under invasjonen der, Thatcher innførte sensur av britiske aviser under «Malvinas-krigen». Hvorfor denne plutselige omsorgen for urbefolkningenes rettigheter fra regjeringer som selv har en masse svin på skogen når det gjelder behandlinga av egen urbefolkning?

Det er ikke ment som forsøk på å bagatellisere eventuelle feil fra sandinistenes side. Men interne forhold i Nicaragua kan på ingen måte rettferdiggjøre USAs støtte til contras, eller Reagan-administrasjonens trussel om invasjon i landet dersom det måtte passe dem.

REAGANS JAKT PÅ VERDENSKOMMUNISMEN OG AGENTER FOR SOVJET

Reagan har i sitt verdensbilde plassert Nicaragua som en framtidig fremskutt base for Sovjet. Det Reagan og Co hele tiden «glemmer» er at Nicaragua har sagt klart fra om at landet ikke ønsker noen nær tilknytning til noen av stormaktene. Statistikk over utenrikshandelen til Nicaragua viser f.eks. at handelen med Øst-blokklandene utgjør en forholdsvis liten del av den samlede handelen med utlandet. Men det er klart at med fortsatt økonomisk krigføring mot Nicaragua, eller ved en direkte invasjon fra USA, kan landet bli tvunget til å nærme seg Sovjet. Internasjonal støtte, ikke minst fra Vest-Europa, kan nettopp være med på å hindre at Nicaragua havner i hendene på Sovjet.

REAGANS REDSEL FOR SMITTEEFFEKTEN AV REVOLUSJONEN I NICARAGUA

Reagan er redd for smitteeffekten av revolusjonen i Nicaragua. I den forbindelse burde det kanskje være et tankekors at systemet i USA ikke har større smitteeffekt eller virker særlig forlokkende på folk i Mellom-Amerika.

Kapitalkrefter i Europa, og senere USA, har siden 15-1600-tallet systematisk plyndret Latin-Amerika. Størstedelen av befolkningen har stått tomhendt tilbake. Nicaragua har mottatt en del hjelp internasjonalt.

Men hjelpa er ikke en gang tilsvarende god driks som betaling for det herremåltidet ihvertfall deler av Vestens befolkning, samt overklassen i Latin-Amerika, bokstavelig talt har spist og spiser på bekostning av det store flertallet. Gapet mellom «Nord» og «Sør» bare øker, og diverse FN-konferanser gir få eller ingen resultater.

Det er klart at revolusjonen i Nicaragua har vært, og kan fortsatt komme til å være, en viktig inspirasjonskilde for andre frigjøringsbevegelser. Men årsaken til «smitten» er ikke infiltrasjon fra Sovjet via Cuba. Årsaken er fattigdommen, gapet mellom fattige og rik, steinharde diktaturer, at størstedelen av befolkningen blir fratatt retten til en menneskeverdig liv.

USA BØR SETTES UNDER INTERNASJONALT OVERFORMYNDERI — ET FLERTALL HAR VALGT REAGAN TIL PRESIDENT

Overskrifta er ment som en liten illustrasjon på debatten om Nicaraguas eksistensberettigelse, og som en illustrasjon på maktforholdene i verden. Sier vi i stedet — Nicaragua bør settes under internasjonalt overformynderi, et flertall støtter den politikken sandinistene fører — er vi dessverre nært opp til meningsinnholdet i en del av de holdningene som fremføres i debatten om Nicaragua. USA vil gripe inn i utviklinga med våpenmakt. Vest-Europa sitter delvis med en økonomisk nøkkel i

forhold til Nicaragua, og sender den ene delegasjonen etter den andre til landet for å finne ut landet tilfredsstillende mer eller mindre klart definerte krav for å få hjelp.

Nicaragua er kanskje økonomisk fattig — men kulturelt rikt. Hvert eneste menneske i Nicaragua har mistet noen i den nærmeste familie eller nære venner under kampen mot Somoza. 50 år med diktatur burde gi tid til å samle opp mye hat blant folk, hevnen ville kanskje fremstå som søt. Men noe av det første sandinistene gjør er å avskaffe dødsstraffen. Et faktum som kanskje burde få noen og enhver til å stoppe opp og tenke over hvilke verdier som står i fare for å bli utslettet dersom Nicaragua ikke får leve.

Diskusjonen om Nicaragua er uansett en diskusjon om flertallet i landets rett til å foreta egne valg for veien inn i framtida. Valg vi kan være enige eller uenige i. Men kanonbåt-diplomati eller invasjon kan ikke godtas som internasjonalt anerkjente metoder for å påvirke disse valgene.

K.J.

«LAPPEN» LUNDSTRØM FRA NICARAGUA og det republikanske Spania

Det har opp gjennom åra faktisk vært en del kontakt mellom de nordiske land og den latinske verden. Allerede i forrige århundre var norske skip-samløp vanlige i latin-amerikanske havner. Kristiania-bohemer drømte om lykkelandet Patagonia på sørsippen av det amerikanske kontinent. Rudolf Nilsen nevner Nicara-

gua i diktet «Fred på jord». Den norskfødte forfatteren B. Traven bodde i Mexico og skreiv om fattigfolks kår i Mellom-Amerika. I den spanske borgerkrigen deltok 300 nordmenn i kampene mot Franco. Av de 300 kom en del nordfra og blant dem fantes faktisk et par Tromsø-gutter. Ser vi på nordkalotten generelt, teller

frihetsskjempene flere. Følgende sitat er henta fra Yngvar Ustvedts bok «Arbeidere under våpen» (s. 71-72). Han siterer den norske journalisten Lise Lindbæk. Her rapporterer hun fra Jamara-fronten i Spania. Med døden så konstant nærværende, blei soldatene nødt til å tro at neste gang var det deres tur:

«En kveld kom skandinaverne ned i hardt tiltrengt hvilestilling for et døgn; de skulle få vaske seg, skrive brev, lese aviser hjemmefra. En svensk sjømann og rallare og «yrkes-revolusjonær», «Lappen» Robert Lundstrøm, gikk ytterst høytidelig rundt og tok avskjed med oss alle sammen. Vi spurte hva han mente med

det; han hadde uten vanskelighet overstått en 5-6 revolusjoner i Nicaragua og andre latin-amerikanske og temperamentsfulle land. «Jo, jag skall dö imorgon,» sa Lappen med stort alvor; han hadde finneblod i seg og var både synsk og overtroisk. Neste dag ble han alvorlig såret, og kameratene bar ham ned til sanitets-

stasjonen. «Är jag död eller inte?» spurte han. «Nej, du är inte död,» svarade kameratene som med slepte ham nedover. «Men jag dömer i alla fall,» sa Robert Lundstrøm förnöddet.
BAre

Tromsø-væringer i Latin-amerika, Latin-amerikanere i Tromsø og begge deler

KRISTIN JOHANNESSEN

Kristin Johannesen (23) fra Nord-Norges hovedstad Bodø, studerer samfunnsvitenskapelig storfag ved Universitetet i Tromsø.

— Hvor skriver Latin-Amerika-interessen din seg fra?

— Tjaah. På gymnaset blei jeg interessert i u-landsproblematikk og anti-imperialistisk arbeid. Og så hadde jeg lyst til å se litt av verden. Etter gymnaset var det nok så tilfeldig at jeg havna akkurat i Latin-Amerika og ikke andre steder. Jeg reiste fire, fem måneder rundt i Peru og Ecuador etter først å ha vært innom Cuba og Jamaica.

— Hva fikk du ut av turen?
— Jeg vil si at jeg hadde et stort personlig utbytte av reisa. Jeg møtte fremmede kulturer og fine mennesker. Men samtidig gjorde det sterkt inntrykk å se den

bunnløse fattigdommen på nært hold. Situasjonen i ulanda, som kanskje tidligere hadde vært et abstrakt begrep, blei plutselig konkret og virkelig.

— Du har også vært i Latin-Amerika seinere?

— Nå i desember/januar tilbrakte jeg seks uker med LAG sin arbeidsbrigade i Nicaragua.

— Du stiller deg fremdeles positiv til sandinistene?

— Allerede i utgangspunktet så jeg på revolusjonen i Nicaragua som et forsøk på å gjøre noe med de grunnleggende årsakene til fattigdommen. Sjøl om det er begrensa hvor mye en kan lære om et land på seks uker —

Interessen for Latin-Amerika er stadig økende — også i Tromsø. Innafor samfunnsfag, økonomi/fiskerifag og medisin finner folk som er knytta til Latin-Amerika på forskjellige vis. UTROPIA presenterer her et lite utvalg fra universitetsmiljøet i Tromsø som har med Latin-Amerika å gjøre.

studentene i Tromsø bruker årevis på å forstå vår egen norske virkelighet — så har jeg fått befesta inntrykket av Nicaragua som et eksperiment som absolutt er liv laga.

— Hva får du sjøl ut av solidaritetsarbeidet?

— Solidaritetsarbeidet går ikke ensidig ut på å gi. Svært generelt og kort vil jeg si at møtet med Latin-Amerika og de verdiene som ligger i Latin-Amerikas kultur, absolutt har lært meg mye om svakheter med den «Vestlige Kultur».

— Kobler du solidaritetsarbeidet med anna politisk arbeid?

— Det er en sammenheng mellom arbeidsledighet og

opprustning i vest og bytting av 3. verden. Planer om å gjøre Europa atomslagmark og planene å invadere Nicaragua gjennkjennes på samme sted. Tross av store forskjeller mellom Norge og Nicaragua tror jeg ikke ideene mine om likhet og demokrati grunnleggende forskjellige ideene folk i Nicaragua har. Ideer det sjølsagt vanskelig å få realisert, men som i hvert fall bør være nok begrunneelse for å drive solidaritetsarbeid.

BAre

JORUNN BYE

Tromsø-jenta Jorunn Bye (25) studerer historie grunnfag.

— Hvor skriver Latin-Amerika-interessen din seg fra?

— Høsten 1980 hadde jeg lyst til å delta i noe fornuftig politisk arbeid. Følte et tomrom etter Alta-saken, måtte engasjere meg i noe nytt. Så gikk jeg på møte i den nystarta Latin-Amerika-Gruppen i Tromsø. Og jeg syntes det var kjempekoselig der. Det gode miljøet virka ansporende og arbeidet i Latin-Amerika-Gruppen inspirerende.

— Du har vært i Latin-Amerika?

— Jeg tilbrakte 6 uker i en arbeidsbrigade i Nicaragua, januar og februar i fjor. Vi plukka kaffe i 3 uker og resten av tida fulgte vi et kulturpolitisk program. Vi besøkte fabrikk, sykehus, skoler og Undervisnings-departementet. Så gikk vi på konserter med folkemusikk, og mye mer.

— Nicaragua er jo et land i krig. Var det ikke farlig å oppholde seg der?

— Ja og nei. I området arbeidsbrigaden oppholdt seg, skjedde det faktisk en del tilfeldig terror. De såkalte Contra-revolusjonære invasjonsgroppene sto bak. De drepte helt uskyldige barn og gamle. I fjor sommer, et halvt år etter at vi var dratt heim, ødela Contra'ene kaffeplantasjen vi hadde arbeidd på. Heldigvis blei ingen drept, noen blei bortført, men klarte å rømme. Vi som hadde deltatt på Brigaden 1983, samla inn 25 000 kr som vi sendte til gjenoppbyggingsarbeidet.

— Hva vil du med Latin-

Amerika-engasjementet ditt?
— Vel, det blir lett fraser og store ord. Latin-Amerika har vært et ukjent kontinent for de fleste nordmenn — og derfor ofte forsmått. Som et stikk til Universitetet, mener jeg at det måtte være på sin plass å få Latin-Amerika inn på f.eks. historie-pensumet. Når man tenker på utviklinga i Nicaragua spesielt, er det svært viktig at vi støtter det landet i kampen mot fattigdom, underutvikling og USAs forsøk på å sabotere gjenoppbygginga. Nicaragua er et eks. for hele kontinentet.

— Hva gir Latin-Amerika-engasjementet deg sjøl?

— Jeg føler at det har betydd enormt mye for meg. Det er vanskelig å måle. Etter

å ha vært der, blir engasjementet så personlig at du blir nødt til å forholde deg til det som skjer. Solidaritetsarbeidet har lært meg mye om forholda i den 3. verden generelt. Om hvor vanskelig det er å befri seg fra fattigdom, nød og undertrykking.

Møtet med Latin-Amerika kultur har vært en sterk opplevelse. Det ligger enorm krefter i den kulturen. Det har en enestående evne til engasjere seg og samle. Spesielt vil jeg nevne latin-amerikansk musikk.

Det høres kanskje litt merkelig ut, men den inspirerte meg veldig. Kjempefint var det å oppleve den spontane glede og sang i Nicaragua blant ungdom i særdeleshet.

BAre

Norsk-peruviansk samliv: Alfhild og Sergio

Ekteparet Sergio Haro Ayala og Alfhild Halland har bodd ilag i Norge i 3 1/2 år. Sergio er etterhvert blitt Tromsø-gutt. Han studerer medisin på første året. Alfhild er adjunkt ved Prestvannet skole. Hun underviser i spansk på AOF, driver morsmålsopplæring for to små jenter som er adoptert fra Columbia og så er hun aktiv i LAG.

«Vi møttes oppe i jungeln i Peru — Sergio, va' de' ikkje dær vi møttes?!»

«Vi møttes. . .
vi møttes?!»

— Alfhild, hvorfor dro du til Latin-Amerika?

— Mens jeg studerte, bestemte jeg meg for å reise. Det var ikke sikkert jeg ville få sjansen til det seinere når jeg kom ut i arbeidslivet. På lærerskolen og gjennom Lærerlaget hadde vi som dreiv litt aktivt, organisasjonskontakt med lærerorganisasjonen i Peru. Når jeg først skulle ut å reise, falt det seg naturlig å reise til Peru. Vi var fire stykker som reiste ilag.

Gjennom Det peruvienske lærerlaget skaffa vi oss kontakter, vi besøkte skoler, sjukehus, fengsler — og så reiste vi rundt i landet og lærte det å kjenne. Vi så slumområder i Lima der turister aldri færdes — rett og slett fordi det er for farlig. Oppi Andesfjella, nær Cuzco, besøkte vi små, avsideliggende landsbyer. Lærerlaget i Peru er en kamporganisasjon. Flere lærere er arrestert og drept.

— Du er aktiv i LAG?

— Som han Einar Førde sa på møtet her i Tromsø, må vi få åpningsord for hva som skjer i Latin-Amerika. Vi er nødt til å velge side, vi er nødt til å ta standpunkt i kampen som foregår på kontinentet. Passivitet fra Norges side er indirekte støtte til Reagans sin politikk for å holde de totalitære regimene i Latin-Amerika ved makta. Passivitet og fravær av solidaritet fra Norge si side vil være vårers lille bidrag til å drive Nicaragua inn i Sovjet sitt garn.

— Du kjenner godt til latinamerikanske forhold. Hvor mange land besøkte du egentlig?

— Haiti, Jamaica, Den dominikanske republikk, Colombia, Ecuador, Bolivia og Peru. Sju måneder tilsammen tilbrakte jeg i Latin-Amerika. Etter første måneden blei jeg kjent med Sergio.

— Og det var den store romansen?

Sergio:— Sjelvsagt. Og ettervert bestemte vi oss for å leve sammen. Det medførte en del praktiske problemer som måtte løses. Jeg hadde mest medisin i Peru i to år allerede. Jeg ville fortsette med

det. Men det var veldig komplisert for Alfhild å få jobb i Peru.

Alfhild:— Jeg kunne godt tenke meg å bo i Peru. Har absolutt ingen motforestillinger mot det. Men vi fant ut at det ville være mer hensiktsmessig for Sergio å reise til Norge enn for meg å prøve å jobbe i Peru. Studiefinansieringsordninga i Norge gjorde det lettere for oss.

— Sergio, hva syns du om Norge og Tromsø?

— Æ trives veldig godt! Studiene tar mye tid. Det er stort sett dem jeg driver med. Ellers går jeg en del på ski, — er ikke det typisk norsk?

— Har du noe positivt å si om oss?

— Norge er et fredelig og rolig land. Syns miljøet i Tromsø — og på faget i særdeleshet — er kjempebra. Det syns jeg. Jeg liker at alle har mulighet for å få utdanning i Norge. Du behøver ikke være rik for å studere. I Peru må faren din være rik for å finansiere studiet ditt.

— Og hva er negativt?

— Språket var forferdelig vanskelig i begynnelsen. Jammen er det stor forskjell på dialekt og skriftspråk.

Preposisjonene trur jeg alle utlendinger har problemer med. Men nå går det lettere.

— Samlivet, har det gitt noen av dere kultursjokk?

Alfhild:— Nei, det kan være vanskelig å lære å leve sammen med et menneske enten det er fra Peru eller Norge.

— Ikke noe kultursjokk på andre områder heller?

Sergio:— Syns det har gått bra å venne meg til norske forhold. Men husker med det samme jeg kom til Norge. Vi bodde i Trondheim da. Jeg sto i vinduet og blei så forferda at da jeg ropte på Alfhild for at hun skulle komme og se, trudde hun det var skjedd ei ulykke. Men det var bare tre pønkere på spaseretur. De var i full habitt: Kjettingene slang, håret som stritta i alle retninger, var grønt og fiolett. Jeg syntes pønk var ei merkelig og uvant form for protest. At folk kunne gjøre sånt mot seg sjøl! Men ettervert har jeg vent meg til mange sider med det norske samfunn.

— Kan vi spørre om den norske og peruvianske kjønnskulturen er forskjellig?

Sergio:— Jeg mener det verken negativt eller posi-

tivt, men jeg hadde aldri sett jenter fulle før. Det er nokså vanlig i Norge. Kvinner har bedre anledning til å arbeide utafør heimen. Men det er også økonomiske forhold som tvinger dem ut i arbeidslivet.

Alfhild:— Folk har lett for å snakke negativt om forhold i andre land uten at de egentlig har satt seg inn i bakgrunne for fremmede vaner og kulturer. Det som er bra for meg, er ikke nødvendigvis bra for en fra Peru.

Samlivet oss mellom byr ikke på noen spesielle problemer. Som andre samlevende må vi jo jenke oss etter hverandre. Jeg regner meg som nokså kvinnepolitisk bevisst. Sergio er verken verre eller bedre enn en norsk mannsperson. Trur ikke han avviker noe særlig fra en gjennomsnittlig nordmann. Du kan ikke forandre samleveren din helt til ditt bilde. Det er feil. Det gjelder både peruvianere og nordmenn.

— Dere skal snart tilbake til Peru?

Alfhild:— Vi tar sommerferie der. Skal besøke familien til Sergio. Jeg skal gjøre ferien min til en liten studietur. Jeg vil lage en lysbilde-

serie fra Peru som kan brukes i skolen. Det som finnes om Peru, er gammelt og uaktuelt.

Meksikaner i Tromsø

Maria Teresa Viana (25) har arbeidd ved Institutt for Fiskerifag sia høsten 1982. I juni er hun ferdig med denne jobben, drar på ferie før hun reiser til Nicaragua for å arbeide i 3 måneder med fiskeriprojektet til Norsk Folkehjelp (se egen artikkel). Deretter vender hun tilbake til Mexico.

— Forholda her i Tromsø er mindre enn de du kjenner heimefra?

— Mexico City har 17 millioner innbyggere (!). Universitetet har 350 000 studenter. Store Universitetsbyen i Mexico City er 7 ganger større enn Tromsø.

— Hvordan har det seg at du kom hit?

— Jeg studerer biologi i Mexico. Hadde lyst å se andre forhold, lære mere. Også var jeg så heldig å komme i kontakt med professor Jan Rae fra Tromsø. NORAD inviterte meg hit som stipendiat.

— Det obligatoriske spørsmålet: Hvordan liker du deg her?

— Jeg har lært mye. Jeg er veldig glad for å ha hatt mulighet til å arbeide her ved Universitetet. Og så er jeg glad for sjansen til å gjøre en liten innstikk i Nicaragua. It's been very,

very nice.

— Har du lært deg norsk? (Intervjuet skjer på engelsk.)

— Tja, jeg forstår norsk og snakker litt også. Men jeg føler meg sikrere når jeg snakker engelsk, lettere å gjøre seg forstått da — særlig når jeg blir intervjuet (ha ha).

— Hva synes du om den norske væremåten?

— Ha, ha. Viss jeg svarer galt kaster dere meg vel ut av Universitetet og landet omgående?! Ha, ha. Nordmenn er et uavhengig folkeslag. Dere er individualister. Og i noen henseender liker jeg det ikke. For meg er det viktig å vite at jeg har familien min i ryggen, at jeg kan henvende meg til dem når jeg trenger hjelp og støtte. Jeg syns mange nordmenn kanskje virker noe ensomme. Dere viser ikke følelser så lett. Ikke skriv dette, men jeg trur ikke nordmenn drikker seg fortere

fulle enn oss mexicanere. Det jeg trur er at nordmenn bruker det å drikke som ei unnskyldning for å la følelsene slippe ut. I edru tilstand tillater dere ikke følelser, trur jeg.

— Studentlivet i Mexico, hvordan arter det seg?

— Mexico er et fattig land med svære klassemessige og regionale forskjeller. Folk på landsbygda har det verre enn i byene. Jeg mener regjeringa sørger for et brukbart utdanningstilbud, vi har det høyeste universitetsnivået i Latin-Amerika, bl.a. for å døyve sosial uro. Vi har private, men også stats-universitet der du slipper å betale skolepenger. Men studielån og denslags fins ikke. Derfor må en i stor utstrekning leve på foreldrene. Vi er 6 søsken i min familie og faren vår kan ikke betale utdannelsen vår aleine — sjøl om vi går på statsuniversitetet.

Derfor må vi jobbe ved sida av studiene. Heime er heldigvis økonomien bra. Jeg liker dessuten å bo heime.

I Mexico bor de fleste studentene hos sine foreldre mens de studerer, vi skiller ikke mellom foreldreheim og egen heim. I Norge føler en seg ikke «heime» hos foreldrene. Du går på besøk «heim». Jeg synes det er rart. Trur nordmenn føler det er svært viktig å ha «egne» ting — derfor flytter de fra foreldrene så snart de kan. Kulturen i Mexico er forskjellig. Familie- og fellesskapsfølelsen er sterkere hos oss.

— Som meksikaner, hvordan stiller du deg til revolusjonen i Nicaragua?

— Meksikaner flest er meget velvillige overfor revolusjonen i Nicaragua. Mexico gir hjelp til Nicaragua og de offisielle forbindelsene er gode. Personlig vil jeg si at Nicaragua

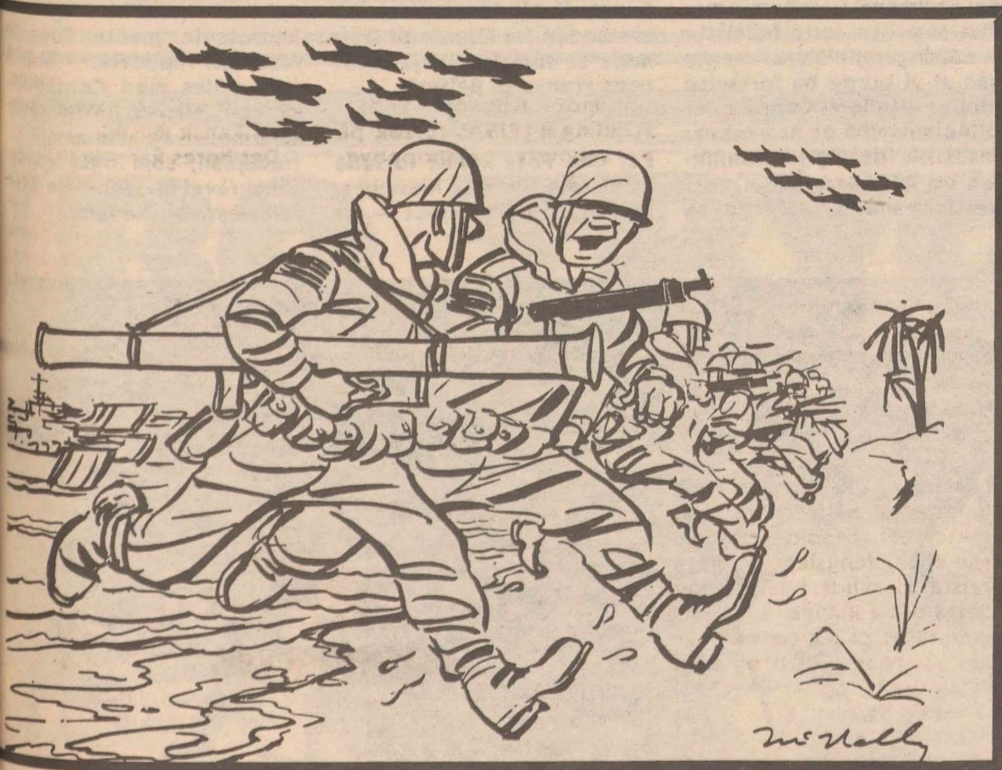
er det eneste landet i Latin-Amerika som er uavhengig av stormaktene. Med sin uavhengige nasjonale revolusjon, med sin vilje til å stake ut sin egen kurs, er Nicaragua et eksempel for andre land i Latin-Amerika. I Mexico har vi et ordtak som lyder: «Så langt fra Gud, og så nær USA.»

— Frykter ikke Mexico en lignende revolusjon som den i

Nicaragua?

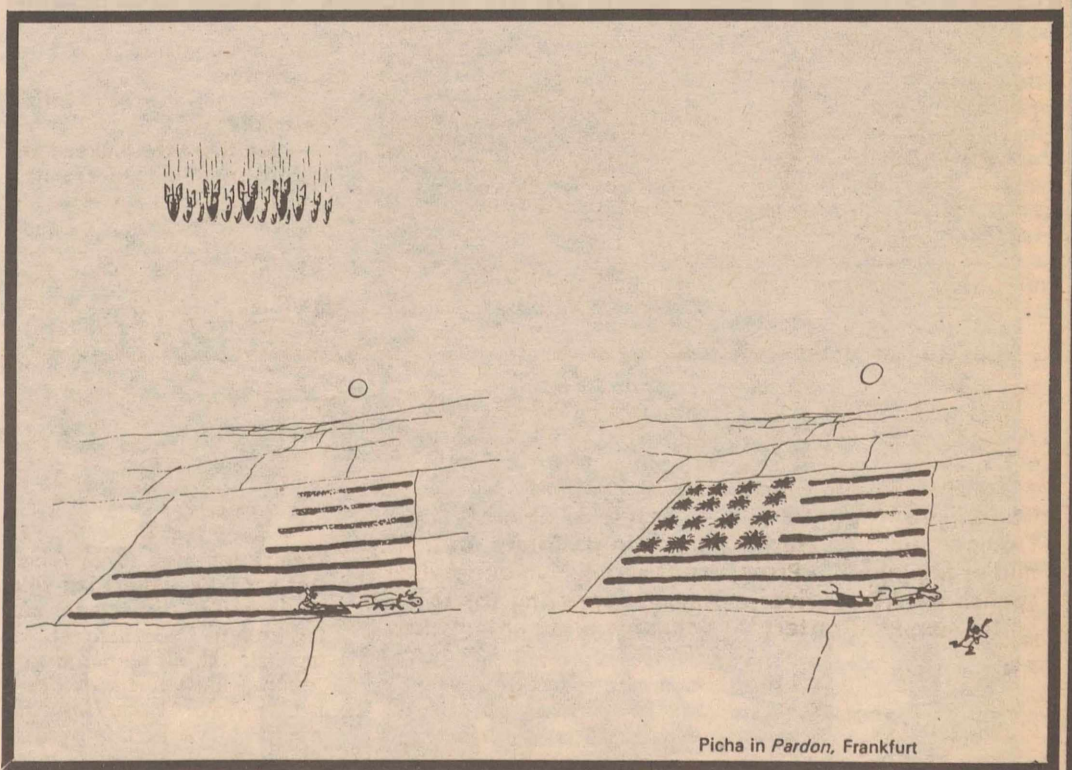
— Både ja og nei. Regjeringa i Mexico støtter på den ene sida Nicaraguas sjølstendighet, mens på den andre sida frykter den sosial-revolusjonære aspektet ved den nicaraguanske revolusjonen. Kanskje du kan kalle det hykleri? Mexico må løse sine egne problemer på sitt eget vis.

BAre

'Gotta halt those aggressors'

McNally in Montreal Star, Canada

Picha in Pardon, Frankfurt

Tromsø i Nicaragua:

Norske sjarkar til skade eller gagn for Nicaragua?

Norske fiskeriekspertar har eit omstridt rykte. Det er hevda at norsk innsats for å utvikla fisket i u-land meir har vore til skade enn til gagn. Norsk Folkehjelp har starta eit fiskeriprojekt i Nicaragua, der Svein Jentoft, Aslak Kristiansen og Maria Teresa Viana frå Universitetet i Tromsø har tatt del som ekspertar. Korleis meiner dei at dei er med på å fremme utvikling i Nicaragua? **UTROPIA** har prata med dei, og me gjev her vidare svara på dei viktigaste spørsmåla våre.

— Kva bistand er det Noreg no skal gje til Nicaragua?

— Det er eit ganske lite prosjekt. Det dreier seg om leveransar av 2 norske plastsjarkar på 31 fot og 6 opne 17-fotingar. Sjarkane skal leverast til eit statleg fiskemottak i storleik omlag 1000 tonn. Dei opne båtane skal gå til eit fangst-kooperativ for leveransar av fisk til statsbedrifta.

— Det har gått dårleg med mange norske u-hjelpsprosjekt av de dei ikkje har vore tilpassa dei lokale tilhøva. Kvifor har de tru på dette prosjektet?

— Dette prosjektet er lite, det er få folk blanda inn og derfor oversiktleg. Det bruker låg teknologi, og er altså ikkje altfor krevjande for brukarane. Det er dessuten

ikkje eit norsk prosjekt. Det er myndighetene i Nicaragua som har tatt initiativet. Dessutan har me i større grad enn kva som har vore vanleg lagt vekt på dei organisatoriske sidene av prosjektet. Me har hatt eit nært samarbeid med myndighetene i Nicaragua om ulike sider ved prosjektet.

— Er det eit nytt Kerala-prosjekt Universitetet har kasta seg inn i?

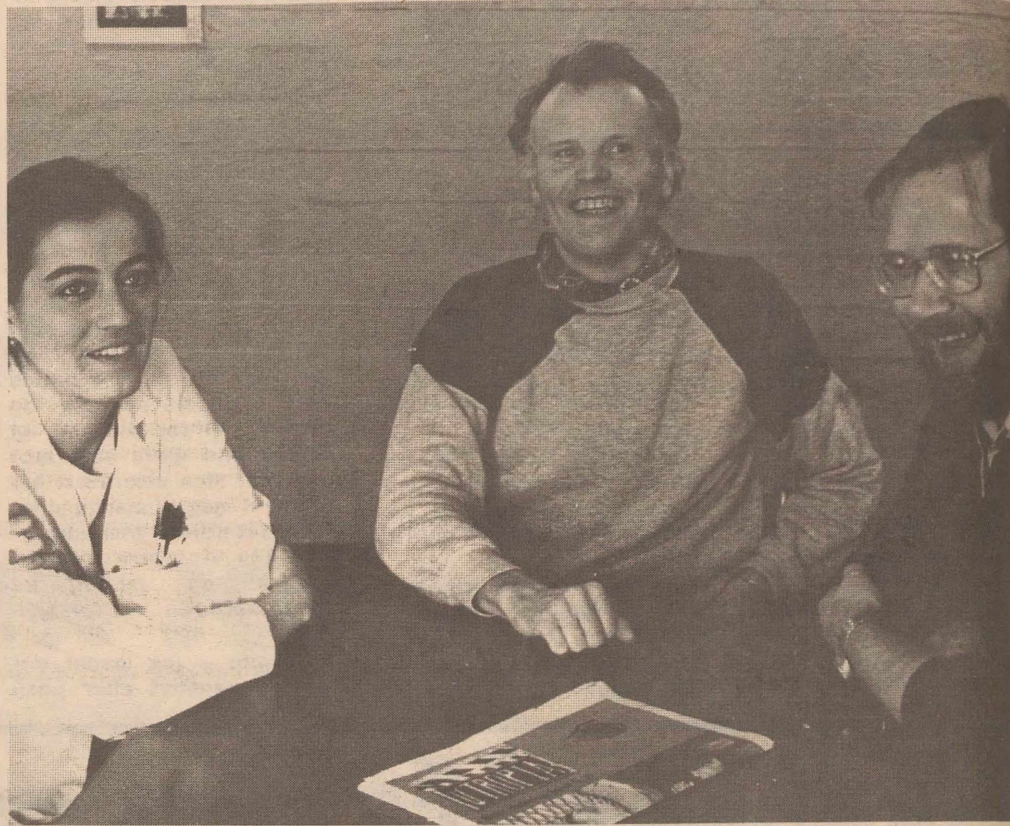
— Nei! Nei! Tankegangen er heilt motsett. Kerala-prosjektet dreidde seg om rekefiske for eksport for å bringe valuta til India (i alle fall blei det slik). Norsk Folkehjelp sitt fiskeriprojekt i Nicaragua byggjer ikkje på teknologi som gjer eksportproduksjon mogeleg. Det er ikkje rekeproduksjon, men

fangst av vanskelegare omsettlege fiskeslag. Det er ikkje frysing av fangsten, men berre kjøling for fersk distribusjon. Det er ikkje trålefiske, men kystfiske frå små batar.

Meininga er at fisken skal gå til den lokale befolkninga for å avhjelpe matmangelen og få ned fiskeprisane. Dette er matforsyning til folk som no ikkje har råd til fisk eller kjøt. No koster det ein bomullsarbeidar ei heil dagsløn å kjøpe eit kilo kjøt eller fisk. Me skal skaffa fisk til dei som treng han.

— Dersom dette prosjektet ikkje gjev eksportinntekter, korleis skal ein betala for dei importvarane som ein vil trenga?

— Det er her Norsk Folkehjelp kjem inn. Ein føresetnad for fiskeriprojektet er at Norsk Folkehjelp engasjerer seg. Norsk Folkehjelp har forplakta seg til å levera batar, reservedelar og anna naudsynt utstyr i ein uspesifisert overgangsperiode. På lengre sikt håper me jo at økonomien i Nicaragua skal bli betre, slik at landet blir sjølvhjelp. Det er då eit håp at USA legg om sin politikk og lar vera å leggja hinder i vegen for handelen med Nicaragua.

— Foregår det ei medveten kollektivisering av næringslivet i Nicaragua?

— Nei, det gjer det ikkje. Utanom rekeindustrien er fiskarane for det meste sjølv-syssette. Dei har ofte fis-

ke som ein leveveg av fleire. Av dei 10 000 fiskarane i landet er berre 500 toppen medlemmar av kooperativ. Det er heller ikkje statsmonopol på omsettinga av fisk. Det er ikkje lovbeskytta om-

setting av fisk heller. Dei offentlege tiltaka som Norsk Folkehjelp støttar, konkurrerer med private om kundane.

Nicaragua som hovedbistandsland for norsk u-hjelp?

Høyre sier nei, Arbeiderpartiet ja

Studentsamfunnets møte i Kulturhuset blei meget vellykka. Folk møtte mann-

sterkt fram — og de fleste holdt ut i de hele tre timene møtet varte. Nordlys kom-

menterte møtet på hele baksida.

Møtetemaet er særdeles aktuelt. Den meksikanske forfatteren Carlos Fuentes blei sitert: «Hvorfor er USA så utålmodig etter fire år med sandinisme når de var så tolerante med 45 års somocisme?»

Hvorfor er USA så bekymra for frie valg i Nicaragua, men så likegyldig til frie valg i Chile? ... Hvordan kan vi leve og vokse sammen på basis av slikt hykleri?»

UTROPIA/Bjørn Brox

— tekst

BAre-foto

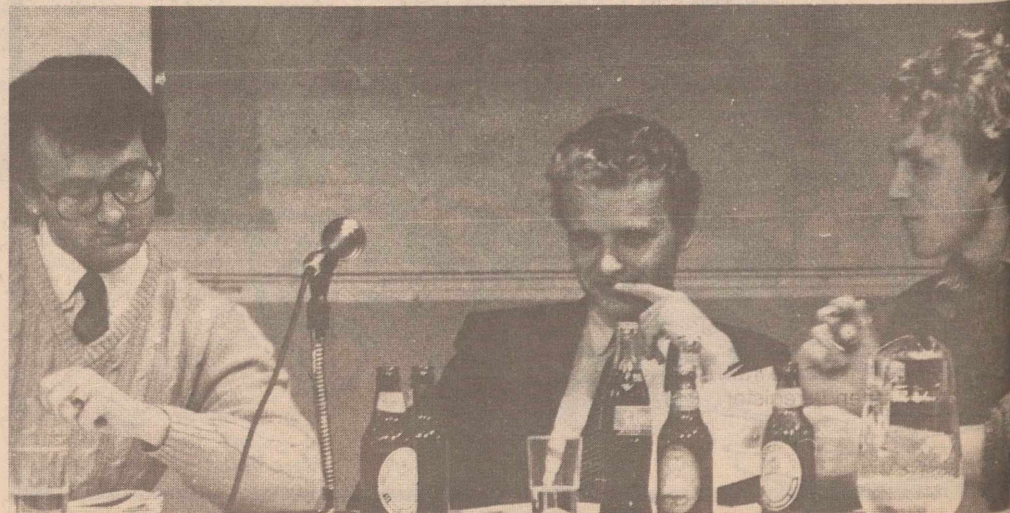
En smilende Per Chr. Foss — han blei introdusert som «unghingst i Høyre» — strakte seg nokså langt til Høyre-mann å være i kritikken av USAs politikk i området: Foss kom litt inn på den historiske bakgrunn for konflikten og karakteriserte tørt og saklig USAs invasjon og konsekvente støtte til bød-del-regimene i Mellom-Amerika som «en serie feilslåtte vurderinger». Ellers mente han at vi burde ha fortæelse for at Mellom-Amerika er USAs bakgård og at «enhver realistisk løsning på konflikten må inkludere USA». APs nestformann, Einar Førde, sa

seg for så vidt enig i det, men han tilføyde at vi ikke bare kan nøye oss med å konstatere at Mellom-Amerika er USAs bakgård, vi må også si klart fra til vår fremste allierte at den oppfører seg som ei balle i området. Førde kom også inn på at bakgårdsbegrepet er mer komplisert enn som så. Hvorfor skal Mellom-Amerika regnes som USAs naturlige bakgård — pga. den geografiske nærhet — når Vest-Europa ikke regnes som Sovjets naturlige bakgård? Førde minna om at avstanden fra Florida til Grenada er som fra Sovjetunionens grense til Belfast.

FOSS KAN LESE PÅ ENGELSK

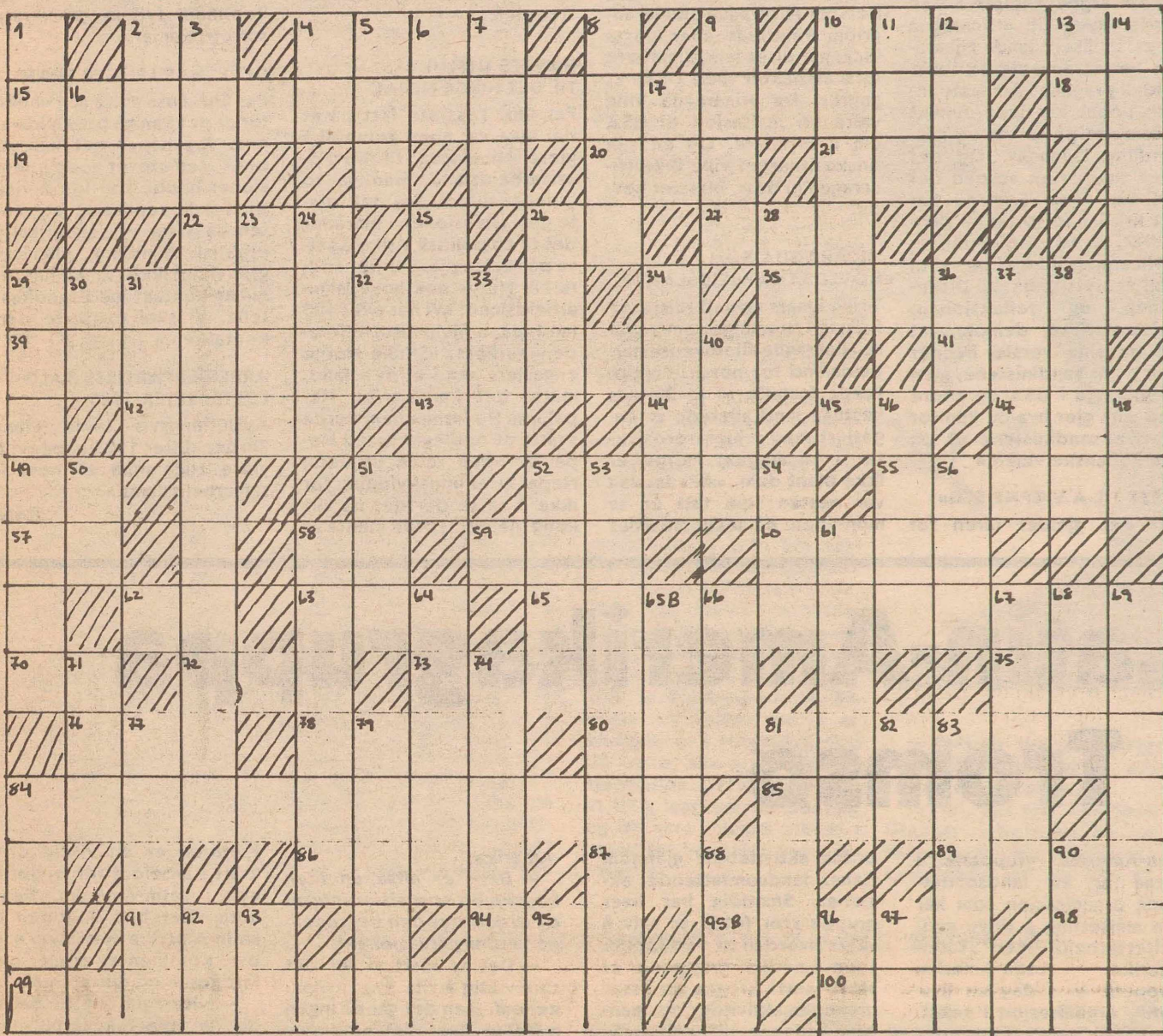
Per Chr. Foss kunne fortelle at han hadde lest Kissinger-rapporten i sin helhet — på

engelsk. Foss stilte seg relativt positiv til denne rapportens såkalte fredsplan for området. Foss mente det var positivt at denne rapporten, som han slett ikke ville karakterisere som noe bestillingsverk fra Reagan, la vekt på at konflikten ikke utelukkende kunne løses med militære midler. Foss berømte Kissinger-rapporten for at den også hadde påpekt at det ligger en sosial dimensjon bakom konflikten, at den ikke utelukkende er en øst-vest konflikt. Og i så henseende mente Foss at Kissinger-rapporten hadde mye felles med Contadora-gruppa (Mexico, Venezuela, Colombia og Panama) sin fredsplan, som også er utdelt av samtlige mellomamerikanske land.

«Foss drakk også øl, men satt flaska bort til Førde (-av redsel for Kr.F.?)»

PÅSKE-X-ORD

Ingen løsninger kom inn til forrige nummers x-ord, men vi har ikke gitt opp håpet og prøver oss nok en gang. Vi har også denne gangen satt opp en LP-premie, pluss LP-premien fra forrige gang for riktig løsning. Skulle det også denne gangen vise seg at løsningen uteløst lar vi «forfatteren» få premiene og legger vekk x-ordet. Så sett i gang — løs x-ord og vinn to premier. La ikke sjansen gå fra dere. Løsningen må være oss i hende før 1. mai.

REDAKSJONEN

HER ER RIKTIG LØSNING PÅ X-ORDET I FEBRUARNUMMERET

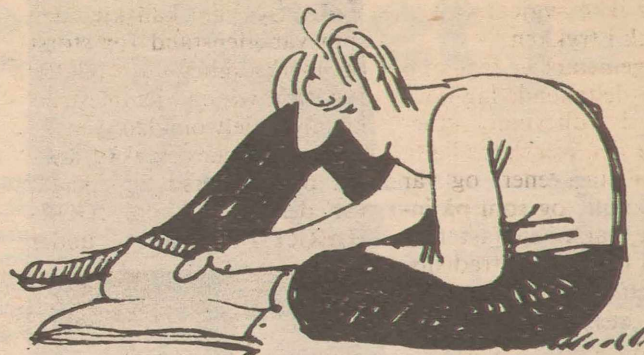

STIKKORD VANNRETT:

2. tidsang
4. stat
10. stat
15. illegal geskjeft
18. stjele
19. møbel
20. tidsang
21. folkeslag
22. nappes
26. nr. 12 og 18
27. skråning
29. har ütropias journalister
35. kalde saker
39. slags fysikk
41. tøy
42. elv
43. tysk hæravd. (39—45)
44. kjem. tegn
45. tren!
47. sv. skanse
49. kjem. tegn
51. byrå-init.
52. stat
55. nød
57. etter AKP
58. vinterbolig
59. stjerne
60. virkelig
62. tone og avlukke
63. spiss fjelltopp
65. sjødyr
70. øk
72. måltid og tidsang
73. vertshus
75. pikenavn
76. en Hanna
78. skrytt
80. håp
84. slags svar
85. område
86. forretn.kjede
87. Fiat i Spania

STIKKORD LODDRETT

1. mat og straff
2. ståk og bråk (eng.)
3. flerstetlig
4. dansk avis
5. kunst (lat.)
6. røys
7. frøse
8. skogsfugl
9. antall
10. rygglidelse
11. hav
12. havn
13. filmfigur
14. kreerer
16. bibeldel (fork.)
17. klartegn
23. nee
24. spåmann
25. vind
26. bib. navn
28. ala
29. intimidere
30. forretn. i Tromsø
31. lavine
32. lengdeang.
34. ør
36. idrettsarrangem.
37. pianist og pilselsker
38. betyr indre
40. fornede
46. innsjø (nyn.)
48. «det herrens år» (fork.)
50. hyl
51. prep.
52. stilling
53. verdipapir
54. veto
56. sak (lat.)
58. tøffelhell
61. båt
64. sende
- 65b bevisstløshet
66. fuglelåt
67. dansk by
68. en Caprino
69. målføre
71. ting
74. rette
77. et arkipel
79. industristad i Tr.lag
81. org.
82. 1. og 5.
83. kapper
84. statsforetak (fork.)
88. åte
90. fotsåle
92. elv i Italia
93. man
95. fl.mål
96. plate
97. donerte

Sosialesekretær

Ta kontakt hvis du trenger råd og veiledning ved personlige og sosiale vanskeligheter eller studieproblemer som ikke er faglige.

Du kan også be om informasjon av forskjellig art og få vite hva du kan henvende deg i helse- og sosiale spørsmål og juridiske saker.

Sosialesekretær Ann Torunn Olsen, Roald Amundsens pl. (Berg-bygget) kl. 9.00–15.00 Tlf. 81012. IMR, Breivik C-109, kantineinngangen, torsdager 11.00–15.30. Tlf. 81688 1-2

5. plass til «Ishavs- bohemene» i Luleå

Tromsø Universitets lag «Ishavsbohemene» ble nr. 5 i årets utgave av «Student i Norrkamp», som gikk av stabelen i Luleå 17.—18. mars, med deltakelse fra Umeå, Oulo, Luleå, Rovaniemi og Tromsø. Den beste vinneren ble Rovaniemis førstelag.

TROPICA- REPORTASJE AV BØRRE HAUG

«Student i Norrkamp» er et arrangement som blir arrangert av forskjellige universiteter eller høyskoler rundt om på Nordkalotten. Neste år skal foregå i Nord-Norge, hvor i Nord-Norge arrangementet skal gå av stabelen var ikke avgjort da Utropica gikk i trykken. Arrangementet er lagt opp slik at de deltagende lag konkurrerer i volleyball, innebandy og det svenske kalte «superstargrener», og var mer kult, og som på innmånne har noen fast foring i noen av de tradisjonelle idrettsgrenene.

Lørdagens første øvelse, volleyball, viste «Ishavsbohemene» at det bare var Rovaniemis førstelag som kunne slå de nord-norske fargene. I løpet av volleyballturneringen ble en paradesj for bohemene fra Tromsø. Men fortsettelsen ble ikke bli like bra som vinnelsen for bohemene fra Tromsø. De var på forhånd vant av vodka-drikkende og supportere at innebandy var deres sport. Selv «Ishavsbohemene» var pakket av selvtillit etter seieren gjennom volleyballturneringen, må man innse at innebandy er en tømt sport blant studenter i Nord-Norge, og at vodka-folk fra Finland fikk rett. Vi må ta med at i åpningsskampen tapte «Ishavsbohemene» kun 3-5 for vinnerlaget fra Luleå. De resterende resultatene lar vi forbli hemmelighet for leserne.

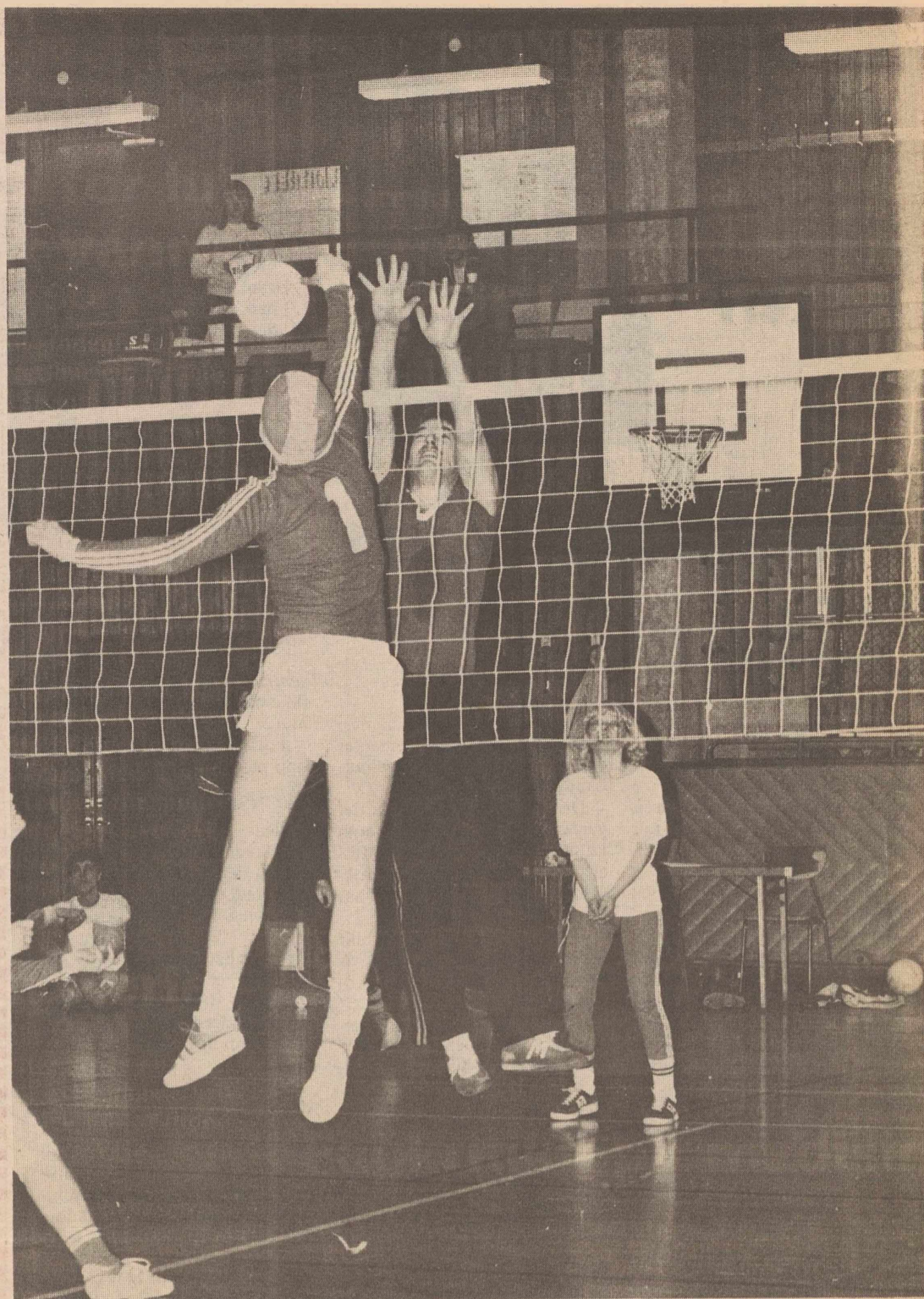
Lørdagens fire superstargrener, hinderløp, straffekast i basket, benkhopp og løssing viste en fortsatt entusiasje for de nord-norske fargene. Nr. 6 og sist i hinderløp, nr. 5 i straffekast, nr. 4 i benkhopp og nr. 4 i løssing. Sammenlagt ble altså «Ishavsbohemene» nr. 5 og nest sist. Rovaniemis førstelag ble den su-

vaniemis førstelag ble den suverene vinneren foran Luleå og Rovaniemis andrelag. Selv om det var en kraftig finsk dominans, hørte vi ingen påstander om doping verken fra de norske eller svenske fargene. Vi kan dermed slå fast at det idrettslige samarbeidet på nordkalotten ikke har tatt skade etter dette arrangementet.

Bohemens medbrakte maskot IGOR—HARRY—PRIPPS, var kanskje den som var gjenstand for størst oppmerksomhet. IGOR—HARRY var en hjemmestrikket ubåt. Selv om den svenske sikkerhetstjenesten ikke dukket opp i Porsø Sportshall, var den alles kjære IGOR—HARRY—PRIPPS under

konstant overvåkning fra arrangører og deltakere. Men det viste seg til slutt at IGOR—HARRY ikke klarte å ta motet fra verken svensker eller finner, og av den grunn grunnstøtte en eller annen plass på den tekniska högskolen i Luleå.

Arrangementet og ikke minst det sosiale samværet foregikk i en munter og hyggelig atmosfære. Ideen med å bruke blandalag skapte en fin atmosfære og ikke minst mange muntre episoder. Selv om det var med toppidrettsfolk fra Finland og at det alltid er en viss prestisje å vinne slike nordiske konkurranser, må man si at det var det sosiale og den fine atmosfæren rundt det hele som var det

Spillende trener Trond Teigen slår inn et av mange poeng mot Rovaniemis andrelag.

viktigste for de aller fleste. Det er bare så synd at det ikke er flere høyskoler som har fattet interesse for dette meget muntre arrangementet. Vi

gleder oss til neste års arrangement, og håper på større oppslutning, ikke minst fra høyskolene i nord-norge.

Her presenterer vi Luleå-farane: bak fra venstre: Trond, Lars-Kristian, Freddy, Børre, Werner. Foran fra venstre: Mie, Frid, Astrid, Trude og Trude.

Høyfjells-
spesialisten
i

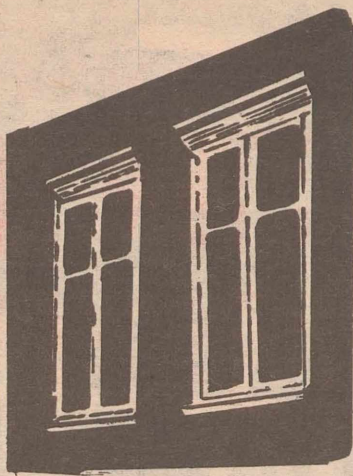
Utstyr for:

- Fjellklatring
- Brevandring
- Grotting
- Skiturer
- Telt
- Soveposer
- Ryggsekker
- Bekledning
- Kanoer
- Kajakker

TINDLOTTET
KLATRE - BRE - OG FJELLUTSTYR
STORØY 58 · TROMSØ · TLF: (063) 85 103

hus- praten

Ma

Husprat om 'Huset'

«Huset» feirer i disse dager 1/2 års-jubileum, og har altså greid å holde hodet over vann i den kritiske begynnerfasen. Det er ikke det samme som å si «Faren over», men Huset har i alle fall vist at det har livets rett.

DRIFTA

Huset skal være en plass hvor folk trives, og sett ut fra krok-veldene ser det ut til at det har lyktes. Men for å gjøre det attraktivt for flest mulig studenter å gå på Huset er det viktig at miljøet ikke «stivner». Huset må være levende, ikke stivne til en «studentbule» hvor det aldri skjer noe nytt. For å få til dette

har det blitt eksperimentert med forskjellige arrangementer på krokveldene; lyrikk-kvelder, band, diskotek etc.

Drifta høsten '83 viste at det var nødvendig med ting som kunne lokke flere ned på Huset, bortsett fra fredags-krok-veldene, hvor det stort sett har vært fullt hver gang.

Etter jul har lørdagene blitt bedre besøkt, forhåpentligvis på grunn av band- og diskotekkveldene.

Onsdagene er roligere, kanskje er det noen som har tips/ideer til aktiviteter? Bl.a. er 3 etg. snart klar for innredning. Den kan være med på å oppfylle ideen om Huset som et

HAARHAGER OG CASINAR

Det begynte med at apene sa det luktet vondt av ham. Senere ble det verre. Trikoten var begynt å bli slitt bak, og valkene hadde begynt å legge seg over det som før var hans hemmelige stolthet; magemuskulene. Det var gått nedover siden han kom med sin verbale geni-strek:—

«Me Tarzan-You Jane». Jane var blitt ei hurpe. Prøvde han et skikkelig løvebrøl før frokost fikk han kjeft for å ha vekket ungen. Og når han tok spesialen, 30 meter liane med

en arm på ryggen, så bare lo hun. «Ingen kan gjøre det etter deg», pleide hun å si. «Det er nemlig ingen som gidder», sier hun nå.

— Hurpa!

Kurs har hun også: «Kurs i retorikk», så alt han sa ble kastet tilbake som vassen nedfallsfrukt. — Kurs i selvforsvar, så han lå som en like vassen nedfalls-Tarzan hver gang han gjorde noe galt. Og den råtne, lille hybelen han ble pressa inn på etter at de flytta.

«Storbyjungelen», sa Jane

med et sarkastisk blick.

«Jungel»!-jaggu sa jeg smør! Å skli på gelenderet i oppgangen var dårlig erstatning for ordentlige trær, selv klatreveggen på IMR holdt ikke mål. Og isklatring. — I trikot!

Nei, løsningen lå ikke uten-dørs, såpass hadde han skjont. Men på helsestudioet ble han ledd ut, og på aikido-gruppa ble han bare slengt veggimellom. Så det ble mest hybelen.

Hadde han våget, skulle han gjort som alle de andre gjorde på denne tida, rive seg løs, gå

amok på byen, komme hjem, og ta fram sprit-tusjen og rabbe i taket «Tarzan har angst for eksamen!»

«Tarzan har angst for eksamen»

— Men det ble mest med tanken.

Hva ville Jane si? — eller vaktmesteren? — eller sensor, eller skattefuten, eller Vegvesenet, eller Heismontørene?

«Herregud», tenkte Tarzan, «hvorfor ble jeg student?»

sentrum for studentaktiviteter, ikke bare et sted med billig øl & mat.

Forslagskasse vil bli hengt opp på Huset.

REGNSKAPET

Tallene ved siden av viser altså driftsregnskapet for høsten '83. Ut fra dette skulle overskuddet ligge tett oppunder 30 000 kroner. Men fra dette må trekkes en del investeringer som ble gjort i '83, men betalt i '84, dessuten et lån fra Samskipnaden på 10 000 kroner. Netto-overskuddet blir derfor ikke større enn at regnskapet balanser.

Det samme er tilfelle med drifta hittil i år. Det meste av overskuddet har gått med til å betale dyre (men nødvendige) investeringer, bl.a. nye peisinn-satser, og en ny, forhåpentligvis innbruddssikker bakdør. Det overskuddet som blir igjen skal sikre drifta for slutten av semestret (folk blir blakke etter hvert), og for å betale husleie og andre faste utgifter i sommermånedene.

Det er jo heller ikke meningen å legge seg på en «profitt-maksimeringslinje». Slik som prisene er nå, er det ølet som er «melkekua». Inntektene fra pizzaen, for eksempel, er ikke større enn at de akkurat dekker utgiftene. Den linja er det viktig å følge, så folk kan ta seg en øl og en pizza, selv etter nye nedskjæringer fra Lånekassa.

Hus-Styret som er ansvarlig for drifta består av: Reidun Karl- sen (Lærerskolen), Eivind Dal- gard (Med.), Jan Robert Eide (IBG), Liv Ulriksen (IFF), Kjell Andreassen (IMR) og Ole Berthelsen (ISL).

Kontortider:

Man. 1100 — 1300
Tir. 1300 — 1500
Ons. 1100 — 1300
Tor. 1200 — 1400
Fre. 1100 — 1300

TELEFON: 84410.

Ole Berthelsen

Studenthuset.

R E S U L T A T R E G N S K A P P R 31.12.83

DRIFTSINNETEKTER

Avg.pl. salg vin	32.667
" " " øl	277.175
" " " brus	8.829
" " " mat	45.257
" " " andre varer	4.308
" " " sigaretter	7.033
Garderobeinntekter	51.838
SUM DRIFTSINNETEKTER	427.107

DRIFTSKOSTNADER

Tomgods	677
Kjøp øl	102.442
" vin	14.371
" brus	1.435
" mat	44.537
" andre varer	49
" sigaretter	5.920
Lønninger inkl. påløpne feriepenger	129.299
Arb.g.avg.	15.558
Andre driftskostnader	99.216
SUM DRIFTSKOSTNADER	413.504

DRIFTSRESULTAT

13.603

FINANSINNETEKTER

1.554

FINANSKOSTNADER

76

RESULTAT FINANSINNETEKTER/KOSTNADER

1.478

RESULTAT FØR EKSTRAORDINÆRE POSTER

15.081

EKSTRAORDINÆRE INNETEKTER

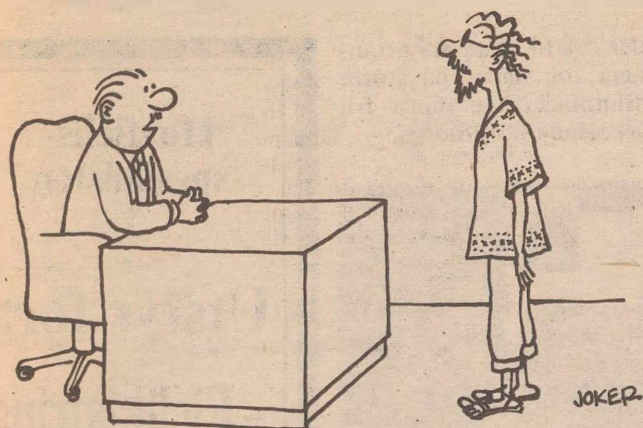
14.250

RESULTAT

29.331

Tromsø, 12.03.84

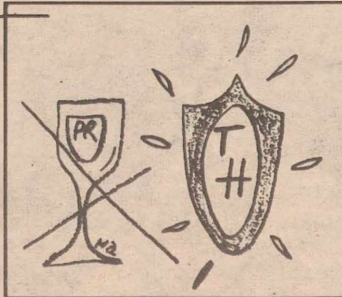
co/

JOKER

— De har nok misforstått, vi søker etter en dynamisk salgssjef — ikke blodynamisk...

**DØD-LINJE
NESTE NR.:
27. APRIL**

T.H.s vandre-
skjold

Siste døgn: 3b
Siste tretti døgn: 130b
Tendens: Nedgående
Prognose: 3£\$ / 776% \$3£!!

NYHET MED PERSONLIG PREG

Med EX LIBRIS prege- sett gir du dine bøker, brev-papir, konvol- ter, gavekort osv. et personlig og vakkert merke, til en rimelig pris.

Eksklusivt og praktisk. Løse prege- segl, utformet etter ønske, passer til samme håndtak. Skiftes med et enkelt håndgrep.

Seglene kan bestilles i tre varianter: EX LIBRIS boksegl, til merking av bøker, MONOGRAM segl i elegant dobbel skrifttype, for plassering på kort, servietter etc., og segl med NAVN/ADRESSE som kan tilpas- ses konvolutter og ark.

EX LIBRIS papirpreger personlig- gjør dine viktige papirer, og gir et elegant og varig identifikasjons- merke. En spesiell gave til noen du setter pris på, - til venner, familie, eller til deg selv. Spør etter EX LIBRIS papirprege- sett hos din bok- og papirhandler.

Et kvalitetsprodukt
ALVØEN
1797

UNIBOK
UNIVERSITETSBOKHANDEL
Postboks 761
Tlf. (083) 81 012
9001 TROMSØ